Súd:	Okresný súd Trnava
Spisová značka:	19C/24/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu:	2118203141
Dátum vydania rozhodnutia:	15. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Dana Macášková
ECLI:	ECLI:SK:OSTT:2023:2118203141.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava, sudkyňou JUDr. Danou Macáškovou v právnej veci žalobkyne: I. S. W., E.. X.X.XXXX, I. W. XX -XX, K., X. X., zastúpená: Kolíková & Partners, s.r.o. so sídlom Radvanská 21, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra SR so sídlom Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 22.163,71 eur s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 481,- eur, do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšku súd žalobu zamieta.

III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 9.4.2018 domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému zaplatiť sumu 11.074,80 eur s úrokom z omeškania vo výške vo výške 5,00 % zo sumy 11.074,80 eur od 25.1.2018 do zaplatenia a náhradu trov konania.

2. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že podáva žalobu na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobkyni nezákonným rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Trnava č. Z.-G.-I.-XXX-XXX/XXXX-W. zo dňa 15.12.2015 o zaistení žalobkyne. Žalovaná zodpovedá za vzniknutú nemajetkovú ujmu žalobkyni, ktorá bola žalobkyni spôsobená nezákonným rozhodnutím o zaistení, na základe ktorého jej bola obmedzená osobná sloboda, resp. jej bola pozbavená.

Dňa 19.10.2015 vydal správny orgán rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobkyne č. Z.-G.-I.-XXX-XXX/XXXX-W. a súčasne uložil žalobkyni zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky po dobu 2 rokov.
Dňa 19.10.2015 bola žalobkyňa prvýkrát zaistená podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) za účelom zabezpečenia jej vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy rozhodnutím správneho orgánu č. Z.-G.-I.-XXX-XXX/XXXX-W.
Dňa 15.12.2015 bola žalobkyňa príkazom Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov č. Z.-G.-A.-XXX-XXX/XXXX-Q. prepustená zo zaistenia z dôvodu, že zanikol účel zaistenia (ustanovenie § 90 ods. 2 písm. b) bod 1 zákona o pobyte cudzincov;
Dňa 15.12.2015 správny orgán rozhodnutím o zaistení podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov druhýkrát zaistil žalobkyňu z dôvodu výkonu rozhodnutia o administratívnom

vyhostení. Túto žalobu na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcovi odôvodňuje práve týmto nezákonným rozhodnutím o zaistení.
Dňa 29.12.2015 podala žalobkyňa opravný prostriedok proti rozhodnutiu o zaistení zo dňa 15.12.2015.
Dňa 20.01.2016 Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 9Sp 1/2016-43 zrušil rozhodnutie o zaistení navrhovateľky a vec vrátil správnemu orgánu na ďalšie konanie
Dňa 20.01.2016 správny orgán rozhodnutím č. Z.-G.-I.-XX-XXX/XXXX-W. podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov zaistil navrhovateľku po tretí krát, a to z dôvodu výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení.
Dňa 25.02.2016 Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4Sp 17/2016- 103 zrušil rozhodnutie správneho orgánu č. Z.-G.-I.-XX-XXX/XXXX zo dňa 20.01.2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.
Dňa 13.12.2017 právny zástupca žalobkyne v mene žalobkyne podal „Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o zaistení“ v ktorom si žalobkyňa uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá jej vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia o zaistení, v celkovej výške 11 074,80 EUR.
Dňa 25.01.2018 bola právnemu zástupcovi žalobkyne doručená listina „Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody - odpoveď“, v ktorej Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky uviedlo, že neuspokojí nárok žalobkyne na náhradu škody-nemajetkovej ujmy.
V danej veci je nepochybné, že rozhodnutím o zaistení žalobkyne vznikla škoda - nemajetková ujma, preto je povinnosťou štátu niesť za túto ujmu zodpovednosť.
Rozhodnutie o zaistení bolo zrušené ako nezákonné rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp 1/2016-43 zo dňa 20.01.2016, preto právo na náhradu škody v dôsledku rozhodnutia o zaistení navrhovateľky nemôže byť premlčané skôr ako 20.01.2019. Súčasne poukazuje na fakt, že premlčacia lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku na náhradu škody v zmysle ustanovenia § 19 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu. V tejto súvislosti poukazuje na fakt, že dňa 21.12.2017 bola Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky doručená žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a vybavenie tejto žiadosti bolo právnemu zástupcovi žalobkyne doručené dňa 25.01.2018.
Rozhodnutie o zaistení bolo ako nezákonné zrušené rozsudkom Krajského súdu Slovenskej republiky č. k. 9Sp 1/2016-43 zo dňa 20.01.2016 podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. d) a e) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok
Žalobkyňa si predmetnou žalobou uplatňuje voči žalovanému náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 11.074,80 EUR (1.074,80 EUR ako minimálnu nemajetkovú ujmu vzniknutú v dôsledku pozbavenia žalobcu osobnej slobody a 10.000,- EUR ako navýšenie minimálnej nemajetkovej ujmy v súvislosti s ďalšími okolnosťami, na ktoré je pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy v predmetnom prípade potrebné prihliadať), pričom túto výšku finančnej náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá jej vznikla v dôsledku rozhodnutia o zaistení, odôvodňuje nasledujúcimi skutočnosťami:
- pozbavenie osobnej slobody
- osoba žalobkyne
- psychický stav žalobkyne
- podmienky a obdobie zaistenia
- excesívny a šikanózny postup správneho orgánu
Ujma spôsobená žalobkyni bola tak významná, že samotné konštatovanie porušenia práva nemožno považovať za dostatočné zadosťučinenie a spôsobenú ujmu nie je možné uspokojiť inak. Je tomu tak preto, že ujma bola spôsobená žalobkyni rozhodnutím o zaistení, teda obmedzením, resp. v tomto prípade odňatím osobnej slobody. Rozhodnutím o zaistení bolo významným spôsobom zasiahnuté do práva žalobkyne na osobnú slobodu, ako jedného z najvýznamnejších práv jednotlivca. Žalobkyňa bola zaistená na základe rozhodnutia o zaistení 37 dní. Poukazuje na fakt, že žalobkyňa bola zaistená v období Vianoc. Rozhodnutie bolo vydané v chaotickom konaní, pričom postup správneho orgánu proti žalobkyni sa javí ako šikanózny (3 zaistenia na území Slovenskej republiky z toho 2 nezákonné). Upriamuje pozornosť tiež na skutočnosť, že žalobkyňa je cudzinkou v zložitej životnej situácii, trpiaca psychickými problémami, ktoré sa v dôsledku zaistenia zhoršovali. S ohľadom na vyššie uvedené je toho názoru, že samotné konštatovanie porušenia práva nemožno považovať za dostatočné zadosťučinenie. Obmedzenie práva na osobnú slobodu žalobkyne rozhodnutím o zaistení nadobudlo takú intenzitu, že sa jedná už o pozbavenie osobnej slobody. Rozhodnutie o zaistení žalobkyne bolo vydané dňa 15.12.2015, pričom rozhodnutie o zaistení bolo zrušené pre nezákonnosť rozsudkom Krajského súdu v Bratislave dňa 20.01.2016. Od 15.12.2015 do 20.01.2016 - t. j. 37 dní - bola žalobkyňa pozbavená osobnej slobody. Zákon o zodpovednosti za škodu v aktuálnom znení neustanovuje žiadny vzorec, na základe ktorého by bolo možné oceniť pozbavenie či obmedzenie osobnej slobody. Zákon o zodpovednosti za škodu v znení účinnom pred 1. januárom 2013 takýto vzorec upravoval v ustanovení § 17 ods. 4, kde sa

uvádzalo: „Výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a § 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody."
Domnieva sa, že takto určený vzorec možno stále považovať za primeraný a vhodný prostriedok na vyčíslenie primeranej hodnoty finančného odškodnenia za nemajetkovú ujmu spôsobenú pozbavením osobnej slobody v závislosti od dĺžky jeho trvania. Je toho názoru, že tento vzorec možno aplikovať aj na nemajetkovú ujmu súvisiacu s pozbavením osobnej slobody v dôsledku nezákonného rozhodnutia o zaistení.
Priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky dosiahla v roku 2014 výšku 858,- EUR a v roku 2015 výšku 883,- EUR. 1/30 z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky v roku 2014 predstavuje 28,60 EUR a v roku 2015 predstavuje 29,43 EUR. Keďže žalobkyňa bola pozbavená osobnej slobody v dôsledku rozhodnutia o zaistení 37 dní (z toho 17 dní v roku 2015 a 20 dní v roku 2016), celková nemajetková ujma na práve žalobkyne na osobnú slobodu by mala predstavovať minimálne 1.074,80 EUR {(17x28,60)+(20x29,43)}.
Žalobkyňa je utečenka unikajúca pred vojnou, ktorá zmieta jej domovskú krajinu Sýrsku arabskú republiku. Tento konflikt si vyžiadal mnoho životov jej rodinných príslušníkov, medzi inými aj život jej snúbenca. Pochádza z mesta W.. Žalobkyňa k tomu v opravnom prostriedku zo dňa 29.12.2015 proti rozhodnutiu o zaistení uvádza: „Chcela by som uviesť, že ako osoba pochádzajúca zo Sýrie, konkrétne z W., kde už piatym rokom nepretržite prebiehajú ozbrojené strety medzi povstaleckými skupinami a sýrskou armádou za pravidelného používania barelových bômb, som bola v krajine pôvodu vystavená opakovanému psychickému a fyzickému násiliu, čo sa prejavilo aj na mojom psychickom stave. Za posledné roky som stratila veľa blízkych ľudí, s ktorých stratou sa neviem do dnešného dňa vyrovnať.“
Žalobkyňa bola na území Slovenskej republiky v obzvlášť zraniteľnom postavení cudzinca unikajúceho zo závažných dôvodov z krajiny svojho pôvodu (ohrozenie života a zdravia) a nebola schopná sa samostatne a účinne brániť. V tejto súvislosti sa javí nezákonné zaistenie žalobkyne zo strany správneho orgánu ako obzvlášť nežiaduce a neprimerane zasahujúce do práv žalobkyne, najmä ak sa zohľadní skutočnosť, že sa jedná už o druhé zaistenie žalobkyne v priebehu krátkeho času. S ohľadom na miesto, z ktorého žalobkyňa utiekla ako aj s ohľadom na vysokú šancu udelenia azylu, ktorú u utečencov v obdobnom postavení ako žalobkyňa deklaroval Najvyšší súd Slovenskej republiky, možno dospieť k záveru, že rozhodnutie o zaistení žalobkyne bolo obzvlášť závažným a citeľným zásahom do jej práv. Táto skutočnosť významným spôsobom ovplyvňuje aj nemajetkovú ujmu, ktorá bola žalobkyni rozhodnutím o zaistení spôsobená.
Psychický stav žalobkyne považujú za osobitnú okolnosť ovplyvňujúcu nemajetkovú ujmu spôsobenú rozhodnutím o zaistení žalobkyne. Žalobkyňa pochádza z krajiny, kde bola ona a jej rodina vystavená vojnovému konfliktu a perzekúciám zo strany vládnej moci (členovia jej rodiny prišli o život). Vyššie uvedené skutočnosti zanechali na žalobkyni psychické následky. Toto sa prejavovalo hladovkami žalobkyne, zlými snami, pričom jej psychické problémy sa rozvíjali do post-traumatickej poruchy. Pobyt v zaistení psychický stav žalobkyne zhoršoval. Vyššie uvedené potvrdili psychológovia zabezpečení Útvarom policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, ako aj následné psychologické vyšetrenie po prepustení žalobkyne zo zaistenia. Sama žalobkyňa k predmetnému uvádza v opravnom prostriedku zo dňa 29.12.2015 proti rozhodnutiu o zaistení nasledovné: ,,V zaistení sa nachádzam nepretržite od 14.09.2015 (ako v Českej republike, tak neskôr v Slovenskej republike). Obmedzenie osobnej slobody veľmi ťažko znášam. Obzvlášť je pre mňa náročné, že okrem osobnej slobody som obmedzená aj na iných mojich základných právach...Počas môjho umiestnenia v zaistení som už z bezvýchodiskovosti mojej situácie odmietla prijímať stravu po dobu 13 dní, čo je zaevidované aj v mojej zdravotnej dokumentácii a odporcovi bola tiež táto skutočnosť známa v čase opätovného konania o zaistení. Odvtedy sa mi objavili ďalšie zdravotné komplikácie, ktoré len sťažujú môj pobyt v zaistení...“
Nezákonné zaistenie osoby v zložitom psychickom rozpoložení, ak zaistenie zhoršuje psychický stav žalobkyne, je neprijateľné a spôsobuje neúmerný zásah do práv žalobkyne. Tým došlo k zvýšeniu nemajetkovej ujmy, ktorá bola žalobkyni spôsobená nezákonným zaistením.
Osobitnými skutočnosťami, na ktoré je pri vyčísľovaní nemajetkovej ujmy potrebné prihliadať, sú podmienky zaistenia. Žalobkyňa, ako osoba v zraniteľnom postavení, majúca psychické problémy, ktoré sa pod vplyvom zaistenia zhoršovali, veľmi negatívne vnímala ponižujúce podmienky v zaistení. Žalobkyňa bola umiestnená v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov ako jediná žena výlučne v spoločnosti mužov. Bola nútená si obliekať výlučne mužské rovnošaty. Nemohla žiadnym spôsobom kontaktovať svoju rodinu, od ktorej bola dlhodobo odlúčená. Tiež zdravotná starostlivosť nebola zabezpečená na adekvátnej úrovni. Pri predvedení na súd či príslušné oddelenie cudzineckej polície bola vždy spútaná, a to napriek tomu, že nevykazovala žiadne známky agresivity či násilia.

Vyššie uvedené podmienky zaistenia vnímala žalobkyňa veľmi negatívne a pôsobili aj na jej psychický stav. Sú o to závažnejšie, že k ním došlo počas zaistenia žalobkyne v období sviatkov.
Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadniť celkový postup správnych orgánov vo vzťahu k žalobkyni. Žalobkyňa bola na území Slovenskej republiky zaistená celkovo 3x za sebou a z toho 2x nezákonne. Je zrejmé, že rozhodnutie o zaistení bolo výsledkom nezákonného procesu, ako uvádza aj Krajský súd v Bratislave v rozsudku č. k. 9Sp 1/2016-43: „Vzhľadom na to, že odporca neoznámil začatie konania (o jej zaistení), došlo v predmetnom konaní k vade, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pretože odporca navrhovateľke de facto odňal možnosť navrhovať vykonanie dôkazov prípadne svedčiacich v jej prospech, brániť sa, vyjadriť sa k samotnému konaniu, teda realizovať súčinnosť v zmysle § 3 ods. 2 správneho poriadku.“
Žalobkyňa bola opakovane nezákonne prezaisťovaná bez toho, aby sa vôbec dostala na slobodu. Zamestnanci správneho orgánu ju vždy čakali pred Útvarom policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, kde ju po prepustení okamžite predviedli a začali proti nej ďalšie konanie o zaistení.
Rozhodnutie o zaistení (vo vzťahu ku ktorému si žalobkyňa uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy) trpí aj ďalšími vadami. Správny orgán nezisťoval vyhostiteľnosť žalobkyne (či ju vôbec možno vydať do inej krajiny), neuviedol, ktoré úkony je pri výkone rozhodnutia o administratívnom vyhostení žalobkyne vykonať a nezisťoval ani, či je žalobkyňa zraniteľná osoba v zmysle ustanovenia § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov.
S ohľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že rozhodnutie o zaistení je nezákonné a excesívne. Proti žalobkyni bolo bezprostredne po sebe vykonaných viacero nezákonných zaistení, čo sa javí ako šikanózne správanie/postup správneho orgánu, ktorý sa bez zákonných dôvodov opakovane snažil o udržanie žalobkyne v nezákonnom zaistení. Domnieva sa, že takýto postup správneho orgánu proti osobe v postavení žalobkyne (aj s ohľadom na jej psychický stav) je neakceptovateľný a zvyšuje ujmu, ktorá jej bola spôsobená, nakoľko predstavuje významný zásah do psychickej integrity človeka, pričom spôsobuje značný stres a psychickú nepohodu.
Na základe vyššie uvedeného si žalobkyňa uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 11.074,80 EUR, z čoho 1.074,80 EUR predstavuje minimálnu náhradu nemajetkovej ujmy za pozbavenie osobnej slobody a 10.000,- EUR predstavuje navýšenie minimálnej náhrady nemajetkovej ujmy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu
Príčinná súvislosť medzi rozhodnutím o zaistení a vzniknutou nemajetkovou ujmou žalobkyne je daná už z povahy veci, keďže v prípade, ak by žalobkyňa nebola zaistená, nebola by pozbavená osobnej slobody a nemusela by sa nútene nachádzať v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov.
Žalobkyňa si uplatňuje aj úrok z omeškania z nárokovanej čiastky vo výške 5% (podľa ustanovenia § 16 ods. 4 v spojení s ustanovením § 25 zákona o zodpovednosti za škodu v spojení s ustanovením § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a v spojení s ustanovením § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka) od 25.1.2018, kedy bola odpoveď na predbežné prejednanie nároku žalobkyne na náhradu škody - nemajetkovej ujmy doručená jej právnemu zástupcovi.

3. Dňa 11.10.2018 splnomocnený zástupca žalobcu doručil súdu návrh na spojenie vecí na spoločné konania (konania vedeného pod sp.zn 19C/24/2018 a konania vedeného pod sp. zn. 13C/31/2018), keď dňa 9.8.2018 bola tunajšiemu súdu doručená žaloba žalobkyne: I. S. W. proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra SR, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 11.088,91 eur s príslušenstvom (vedená pod sp.zn. 13C/31/2018).

4. Uznesením č.k. 19C/24/2018-73 zo dňa 24.5.2019 súd spojil konanie vedené na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 19C/24/2018 s konaním vedeným na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 13C/31/2018 s tým, že sa budú viesť pod spoločnou spisovou značkou 19C/24/2018.

5. Žalobkyňa sa žalobou doručenou 9.8.2018 (pôvodne sp.zn. 13C/31/2018) domáhala vydania rozhodnutia, ktorým súd uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 11.088,91 eur, úrok z omeškania vo výške vo výške 5,00 % zo sumy 11.088,91 eur od 29.11.2016 do zaplatenia a náhradu trov konania.

6. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že v zmysle ustanovenia § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu") podáva žalobu na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobkyni nezákonným rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru

Trnava č. Z.-G.-I.-XX-XXX/XXXX-W. zo dňa 20.1.2016 (ďalej len „rozhodnutie o zaistení“) o zaistení žalobkyne.
Dňa 20. januára 2016 vydalo Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trnava (ďalej len „správny orgán“) rozhodnutie o zaistení, ktorým zaistilo žalobkyňu podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) na čas nevyhnutne potrebný, najdlhšie však do 19. apríla 2016.
Dňa 5. februára 2016 bol voči rozhodnutiu o zaistení žalobkyne podaný opravný prostriedok.
Dňa 25. februára 2016 bol vydaný rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp 17/2016-103, ktorým zrušil rozhodnutie o zaistení pre nezákonnosť a vrátil vec správnemu orgánu na ďalšie konanie.
Dňa 20. októbra 2016 právny zástupca žalobkyne v mene žalobkyne podal „Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o zaistení“ , v ktorom si žalobkyňa uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá jej vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia o zaistení, v celkovej výške 11 088,91 EUR.
Dňa 29. novembra 2016 bola právnemu zástupcovi žalobkyne doručená listina „Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody - odpoveď“, v ktorej Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky uviedlo, že neuspokojí nárok žalobkyne na náhradu škody.
Je nepochybné, že rozhodnutím o zaistení žalobkyni vznikla nemajetková ujma.
Nezákonné pozbavenie osobnej slobody rozhodnutím o zaistení bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/17/2016-103 v ktorom Krajský súd v Bratislave deklaroval, že neboli splnené podmienky zaistenia podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, resp. že nebolo preukázané riziko úteku a nebol dostatočne zistený skutkový stav ohľadom úkonov smerujúcich k vyhosteniu.
Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/17/2016-103, ktorým došlo k zrušeniu rozhodnutia o zaistení pre nezákonnosť, bol právnemu zástupcovi žalobkyne doručený dňa 10. marca 2016, preto právo na náhradu škody v dôsledku rozhodnutia o zaistení žalobkyne nemôže byť premlčané skôr ako 10. marca 2019. Premlčacia lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku na náhradu škody v zmysle ustanovenia § 19 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu. V tejto súvislosti poukazuje na fakt, že dňa 21. októbra 2016 bola Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky doručená žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a vybavenie tejto žiadosti bolo právnemu zástupcovi žalobkyne doručené dňa 29. novembra 2016. Preto premlčacia lehota nemôže uplynúť skôr ako dňa 19. apríla 2019.
Rozhodnutie o zaistení bolo ako nezákonné zrušené rozsudkom Krajského súdu Slovenskej republiky č. k. 4Sp/17/2016-103 zo dňa 25. februára 2016 podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. d) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (str. 13). Je tomu tak preto, že správny orgán nepreukázal a v rozhodnutím neodôvodnil naplnenie zákonných podmienok na zaistenie žalobkyne.
Žalobkyňa si predmetnou žalobou uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 11.088,91 EUR (1.088,91 EUR ako minimálnu nemajetkovú ujmu vzniknutú v dôsledku pozbavenia osobnej slobody a 10.000,- EUR ako navýšenie minimálnej nemajetkovej ujmy v súvislosti s ďalšími okolnosťami, na ktoré je pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy v predmetnom prípade potrebné prihliadať), pričom túto výšku finančnej náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá jej vznikla v dôsledku rozhodnutia o zaistení, odôvodňuje nasledujúcimi skutočnosťami:
- pozbavenie osobnej
- opakované nezákonné zaistenie žalobkyne
- osoba žalobkyne
- psychický stav žalobkyne
Ujma spôsobená žalobkyni bola tak významná, že samotné konštatovanie porušenia práva nemožno považovať za dostatočné zadosťučinenie a spôsobenú ujmu nie je možné uspokojiť inak (ustanovenie § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu). Je tomu tak preto, že ujma bola spôsobená žalobkyni rozhodnutím o zaistení, teda obmedzením, resp. v tomto prípade odňatím osobnej slobody. Rozhodnutím o zaistení bolo významným spôsobom zasiahnuté do práva žalobkyne na osobnú slobodu, ako jedného z najvýznamnejších práv jednotlivca. Žalobkyňa bola zaistená na základe rozhodnutia o zaistení 37 dní. Zároveň tiež poukazuje na skutočnosť, že sa jedná o druhé rozhodnutie o zaistení žalobkyne, ktoré nasledovalo bezprostredne potom, ako bolo predchádzajúce rozhodnutie o zaistení zrušené pre nezákonnosť. Upriamuje pozornosť tiež na skutočnosť, že žalobkyňa je cudzinka v zložitej životnej situácii a trpiaca psychickými problémami, ktoré sa v dôsledku zaistenia zhoršovali. S ohľadom na vyššie uvedené je toho názoru, že samotné konštatovanie porušenia práva nemožno v predmetnej veci považovať za dostatočné zadosťučinenie.

Rozhodnutie o zaistení žalobkyne bolo vydané dňa 20. januára 2016, pričom rozhodnutie o zaistení bolo zrušené pre nezákonnosť rozsudkom Krajského súdu v Bratislave dňa 25. februára 2016. Od 20. januára 2016 do 25. februára 2016 - t. j. 37 dní - bola žalobkyňa pozbavená osobnej slobody. Zákon o zodpovednosti za škodu v aktuálnom znení neustanovuje žiadny vzorec, na základe ktorého by bolo možné oceniť pozbavenie či obmedzenie osobnej slobody. Zákon o zodpovednosti za škodu v znení účinnom pred 1. januárom 2013 takýto vzorec upravoval v ustanovení § 17 ods. 4, kde sa uvádzalo: „Výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody.“ Domnieva sa, že takto určený vzorec možno stále považovať za primeraný a vhodný prostriedok na vyčíslenie primeranej výšky nemajetkovej ujmy spôsobenej pozbavením osobnej slobody v závislosti od dĺžky jeho trvania. Tento vzorec možno aplikovať aj na nemajetkovú ujmu súvisiacu s pozbavením osobnej slobody v dôsledku nezákonného rozhodnutia o zaistení. Priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky dosiahla v roku 2015 výšku 883,- EUR. 1/30 z uvedenej priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky predstavuje 29,43 EUR. Keďže žalobkyňa bola pozbavená osobnej slobody v dôsledku rozhodnutia o zaistení 37 dní, celková nemajetková ujma na práve žalobkyne na osobnú slobodu predstavuje minimálne 1.088,91 EUR.

Aspekt pozbavenia osobnej slobody plne nevyčerpáva všetky okolnosti, na ktoré je potrebné v predmetnom prípade pri určovaní nemajetkovej ujmy prihliadať. Určuje len minimálnu výšku nemajetkovej ujmy v súvislosti výlučne len s faktom pozbavenia, resp. obmedzenia osobnej slobody. Preto uvádza ďalšie skutočnosti, na ktoré je potrebné prihliadať a ktoré odôvodňujú navýšenie minimálnej nemajetkovej ujmy. Pri určovaní výšky nárokovanej nemajetkovej ujmy v súvislosti s rozhodnutím o zaistení žalobkyne je potrebné brať do úvahy skutočnosti, za ktorých bolo vydávané rozhodnutie o zaistení ako aj osobu žalobkyne, jej doterajší život (ustanovenie § 17 ods. 3 písm. a) a b) zákona o zodpovednosti za škodu).

Dňa 15. decembra 2015 bola žalobkyňa prvý krát zaistená rozhodnutím správneho orgánu o zaistení č. p. Z.-G.-I.-XXX-XXX/XXXX-W.. Po podaní opravného prostriedku bolo vyššie uvedené rozhodnutie správneho orgánu zrušené pre nezákonnosť rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Sp/1/2016 zo dňa 20. januára 2016 a bolo nariadené bezodkladné prepustenie žalobkyne zo zaistenia. Potom ako bola dňa 20. januára 2016 žalobkyňa prepustená z Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov bola pred bránou tohto ústavu zadržaná pracovníkmi správneho orgánu, predvedená a začalo voči nej ďalšie konanie o zaistení, na základe ktorého bolo dňa 20. januára 2016 vydané nezákonné rozhodnutie o zaistení. V tejto súvislosti upozorňuje na skutočnosť, že v čase rozhodovania o zaistení dňa 20. januára 2016 nebolo správnemu orgánu doručené písomné odôvodnenie zrušujúceho rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Sp/1/2016, a teda správny orgán nebol oboznámený so všetkými dôvodmi zrušenia svojho predchádzajúceho rozhodnutia. Domnieva sa, že predmetný postup správneho orgánu, keď opakovane nezákonne zaistí cudzinca, predstavuje významný zásah do jeho psychickej integrity, pričom je schopný spôsobiť cudzincovi stres a značnú psychickú nepohodu. Obzvlášť v prípade, ak je psychický stav zaistenej osoby vážny. Tak tomu bolo aj v prípade žalobkyne. Žalobkyňa je utečenka unikajúca pred vojnou, ktorá zmieta jej domovskú krajinu Sýrsku arabskú republiku. Tento konflikt si vyžiadal mnoho životov jej rodinných príslušníkov, medzi inými aj život jej snúbenca. Pochádza z mesta W.. Žalobkyňa bola na území Slovenskej republiky v obzvlášť zraniteľnom postavení cudzinca unikajúceho zo závažných dôvodov z krajiny svojho pôvodu (ohrozenie života a zdravia) a nebola schopná sa samostatne a účinne brániť. V tejto súvislosti sa javí nezákonné zaistenie žalobkyne zo strany správneho orgánu ako obzvlášť nežiaduce a neprimerane zasahujúce do práv žalobkyne, najmä ak sa jedná už o druhé nezákonné zaistenie žalobkyne v priebehu krátkeho času. S ohľadom na miesto, z ktorého žalobkyňa utiekla ako aj s ohľadom na vysokú šancu udelenia azylu, ktorú u utečencov v obdobnom postavení ako žalobkyňa deklaroval Najvyšší súd Slovenskej republiky, možno dospieť k záveru, že rozhodnutie o zaistení žalobkyne bolo obzvlášť závažným a citeľným zásahom do jej práv. Táto skutočnosť významným spôsobom ovplyvňuje aj nemajetkovú ujmu, ktorá bola žalobkyni rozhodnutím o zaistení spôsobená.

Psychický stav žalobkyne považuje za osobitnú okolnosť ovplyvňujúcu nemajetkovú ujmu spôsobenú rozhodnutím o zaistení žalobkyne. Žalobkyňa pochádza z krajiny, kde bola ona a jej rodina vystavená vojnovému konfliktu a perzekúciám zo strany vládnej moci (členovia jej rodiny prišli o život). Vyššie uvedené skutočnosti zanechali na žalobkyni psychické následky. V tejto súvislosti upriamuje pozornosť súdu na skutočnosť, že žalobkyňa bola opakovane zaistená, pričom pobyt v zaistení zhoršoval jej psychický stav. Toto sa prejavovalo hladovkami žalobkyne, zlými snami, pričom jej psychické problémy

sa rozvíjali do posttraumatickej poruchy. Vyššie uvedené potvrdili psychológovia zabezpečení tak Útvarom policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, ako aj následné psychologické vyšetrenie po prepustení žalobkyne zo zaistenia. Psychické problémy žalobkyne, zhoršené pod vplyvom zaistenia, pretrvávajú aj po prepustení žalobkyne zo zaistenia a vyžadujú si naďalej odbornú pomoc. Podotýka, že bolo opakovane odborne potvrdené, že žalobkyňa trpí posttraumatickou stresovou poruchou a adaptačnou poruchou s rozvojom úzkostne depresívneho syndrómu. Nezákonné zaistenie osoby v zložitom psychickom rozpoložení v čase, keď je preukázané, že zaistenie zhoršuje psychický stav tejto osoby - žalobkyne, je neprijateľné a spôsobuje neúmerný zásah do práv žalobkyne. V dôsledku toho došlo k zvýšeniu nemajetkovej ujmy, ktorá bola žalobkyni spôsobená.
Na základe vyššie uvedeného si žalobkyňa uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 11.088,91 EUR, z čoho 1.088,91 EUR predstavuje minimálnu náhradu nemajetkovej ujmy za pozbavenie osobnej a 10.000,- EUR predstavuje navýšenie minimálnej náhrady nemajetkovej ujmy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu.
Príčinná súvislosť medzi rozhodnutím o zaistení a vzniknutou nemajetkovou ujmou žalobkyne je daná už z povahy veci, keďže v prípade, ak by žalobkyňa nebola zaistená, nebola by pozbavená osobnej slobody a nemusela by sa nútene nachádzať v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov.
Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobkyni bola v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o zaistení (ktorého nezákonnosť bola potvrdená v zrušujúcom rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp 17/2016-103 zo dňa 25. februára 2016) spôsobená nemajetková ujma vo výške 11.088, 91 EUR (z čoho 1.088,91 EUR predstavuje minimálnu nemajetkovú ujmu spôsobenú pozbavením, resp. obmedzením osobnej slobody a 10.000,- EUR predstavuje navýšenie tejto minimálnej nemajetkovej ujmy o konkrétne okolnosti prípadu - opakované zaistenie žalobkyne, osoba žalobkyne, psychický stav žalobkyne a žalovaná v zastúpení Ministerstva vnútra Slovenskej republiky neuspokojila nárok žalobkyne na náhradu škody. Žalobkyňa si preto pred súdom uplatňuje nielen túto čiastku (nemajetkovú umu), ale aj úrok z omeškania nárokovanej čiastky vo výške 5% (podľa ustanovenia § 16 ods. 4 v spojení s ustanovením § 25 zákona o zodpovednosti za škodu v spojení s ustanovením § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a v spojení s ustanovením § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka) od 29. novembra 2016, kedy bola odpoveď na predbežné prejednanie nároku žalobkyne na náhradu škody - nemajetkovej ujmy doručená jej právnemu zástupcovi.

7. Podaním doručeným súdu dňa 27.11.2018 sa žalovaný vyjadril k žalobe doručenej súdu dňa 9.8.2018 (pôvodne konanie 13C/31/2018) a podaním doručeným súdu dňa 25.10.2019 sa žalovaný vyjadril k žalobe doručenej súdu dňa 9.4.2018 a uviedol, že nárok na náhradu škody z dôvodu nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu je možné posudzovať až po skončení konania, t.j. má za to, že rozsudok súdu, ktorým je vec vrátená na ďalšie konanie nie je konečným rozhodnutím vo veci. Takéto rozhodnutie teda nepovažuje za spôsobilé byť dôvodom na priznanie nároku na náhradu škody. Zároveň poukazuje na skutočnosť, že rozhodnutie o zaistení žalobkyne nebolo zrušené z dôvodu nezákonnosti tohto rozhodnutia. Z obsahu ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že zákonodarca za rozhodnutie, ktoré môže zakladať nárok na náhradu škody, považuje len také rozhodnutie, ktoré bolo výslovne zrušené pre nezákonnosť. Na základe uvedeného je jednoznačné, že prvý dôvod vzniku zodpovednosti za škodu nebol naplnený.
Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobkyňa bola v zmysle readmisnej dohody prevzatá z územia Českej republiky z dôvodu jej neoprávneného pobytu a na základe protokolu o vyhostení, pričom na územie Slovenskej republiky mala vstúpiť nelegálne z územia Rakúskej republiky.
Nelegálna migrácia znamená neoprávnené prekročenie hranice krajiny bez platných cestovných dokladov, víz a povolenia na pobyt, alebo neoprávnené zotrvávanie na území krajiny po skončení platnosti dokladov, víz alebo povolenia na pobyt. Konanie o zaistení žalobkyne bolo začaté v dôsledku jej vlastného, vedomého protiprávneho konania. V prípade, že by bola pricestovala na územie Slovenskej republiky legálne, nebolo by ani konanie o zaistení začaté. Ako vyplýva z príloh k žalobe, žalobkyňa mala nelegálne prechádzať krajinami Európy za pomoci prevádzačov. Z uvedeného dôvodu má za to, že zo zákona nevzniká právo na náhradu škody, nakoľko si samotné konanie o zaistení zavinila žalobkyňa sama svojím protiprávnym konaním.
Zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z. z. nie je odškodňovanie nelegálnych migrantov, teda osôb, ktoré si v dôsledku ich vlastného a vedomého protiprávneho konania privodili správne konanie. Vo veci taktiež uvádza, že Krajský súd v Bratislave rozhodoval ako odvolací orgán, rozhodoval teda o riadnom opravnom prostriedku. V tomto prípade Krajský súd v Bratislave teda nepreskúmaval zákonnosť už právoplatného rozhodnutia tak, ako to výslovne vyžaduje zákon č. 514/2003 Z. z.

Z vyššie uvedených ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že podmienkou pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia na to príslušným orgánom. Táto podmienka však v tomto prípade splnená nebola. Rozhodnutie o zaistení žalobcu bolo preskúmané v rámci odvolacieho konania Krajským súdom v Bratislave. Predmetné rozhodnutia teda neboli po nadobudnutí právoplatnosti zrušené pre nezákonnosť. Na margo veci žalovaný taktiež uvádza, že zo znenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.1 jasne vyplýva, že v dôsledku zrušeného rozhodnutia musí súčasne aj poškodenému vzniknúť škoda, pretože v zmysle uvedeného ustanovenia uplatnenie náhrady škody prichádza do úvahy len za podmienky, že v dôsledku takto zrušeného či zmeneného právoplatného rozhodnutia došlo zároveň aj k vzniku škody (viď cit: „....možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo...“), čo však nie je tento prípad. V dôsledku zrušenia rozhodnutia o zaistení žalobkyni odvolacím orgánom, žalobkyni žiadna škoda nevznikla.
Žalobkyňa si uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy za pozbavenie osobnej slobody vo výške 1.088,91 eur a vo výške 1.074,80 eur vypočítanú podľa vzorca, ktorý bol upravený v zákone č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012. Tieto ustanovenia v súčasnosti nie sú platné a účinné a v žiadnom prípade ich nemožno uplatniť ani na situáciu, ktorá vznikla niekoľko rokov po skončení ich platnosti a účinnosti. Žalobkyňa túto uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy nepreukázala žiadnymi dôkazmi. Výšku požadovanej nemajetkovej ujmy v tejto časti žalovaný považuje v celom rozsahu za nepreukázanú.
Žalobkyňa sa taktiež domáha náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 2 x 10.000,- eur. Žalobkyňa svoje nároky odvodzuje výlučne od rozhodnutia o zaistení, ktoré má podľa jej názoru znaky svojvôle a bolo podľa názoru žalobkyne vydané v rozpore so zákonom. Žalobný návrh neobsahuje žiadne vysvetlenie, prečo práve suma 2 x 10.000,-eur by mala byť žalobkyni priznaná ako nemajetková ujma, žalobkyňa nepreukázala taký zásah do svojich práv, ktorý by odôvodňoval priznanie akejkoľvek nemajetkovej ujmy. Žalovaný tiež poukazuje na skutočnosť, že ustanovenie § 7 zákona č. 514/2003 Z. z. sa týka práva na náhradu škody, nie však náhrady nemajetkovej ujmy tak, ako to požaduje žalobkyňa vo svojom žalobnom návrhu. Z obsahu a účelu zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že zákonodarca rozlišuje medzi náhradou škody a náhradou nemajetkovej ujmy. Z tohto dôvodu sú aj v texte predmetného zákona použité rôzne pojmy odlišujúce nárok na náhradu škody od nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalovaný tu poukazuje na analógiu obsiahnutú v Občianskom zákonníku: „Treba mať na zreteli to, že režim ochrany osobnosti je postavený na princípe zodpovednosti pôvodcu zásahu za ujmu spôsobenú na chránených osobnostných právach, ako aj to, že nároky vyplývajúce z neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti sú podľa platnej právnej úpravy pojmovo odlišné od nárokov na náhradu škody (na tom nič nemení ani zákon č. 514/2003 Z. z., ktorý predpokladá, že pri odškodňovaní podľa jeho ustanovení môže byť poskytnutá náhrada nielen za škodu a ušlý zisk, ale aj za spôsobenú nemajetkovú ujmu - viď bližšie § 17 ods. 2 tohto zákona). Platná právna úprava dôsledne rozlišuje medzi právom na ochranu osobnosti upraveným v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a právom na náhradu škody. Medzi týmito dvomi inštitútmi je pojmová a obsahová odlišnosť. Právo na ochranu osobnosti predstavuje nemajetkové právo rýdzo osobnej povahy, ktoré je úzko späté s osobnosťou človeka a jej prejavmi. Na rozdiel od toho, právo na náhradu škody je právo majetkovej povahy, ktoré môže patriť tak fyzickej ako aj právnickej osobe a nemá absolútnu, ale len relatívnu povahu. Zásadný rozdiel je aj medzi nahradením nemajetkovej ujmy v peniazoch a náhradou škody ako majetkovej ujmy - pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vychádza iba z predpokladu, akú ujmu mohol zásah vyvolať, v prípade škody treba jej výšku vyčísliť a preukázať. Právo na náhradu škody a právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby podľa platnej právnej úpravy teda predstavujú dve celkom samostatné práva, ktoré sú podmienené rôznou sférou ochrany zabezpečovanej Občianskym zákonníkom (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Cdo 176/2012 zo dňa 26.09.2013).
Žalovaný má za to, že tak ako v prípade Občianskeho zákonníka, tak aj zákon 514/2003 Z. z. dôrazne rozlišuje nárok na náhradu skutočnej škody (napr. náhrada trov právneho zastúpenia), a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, kde dôkazné bremeno leží na žalobcovi, pričom posudzovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy až po tom, čo súd ustáli, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je teda subsidiárnym nárokom a prichádza do úvahy až po tom, ak je bezpečne a jednoznačne preukázané, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a prečo.
Žalobkyňa svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odvodzuje od svojho psychického stavu, podľa jej názoru neprijateľných podmienok v pobytovom tábore a zo skutočnosti, že žalobkyňa je podľa názoru jej právneho zástupcu v zraniteľnom postavení cudzinca. Z obsahu žalobného návrhu je zrejmé, že žalobkyňa pochádza z oblasti, v ktorej prebieha vojnový konflikt a z tohto dôvodu podľa priložených lekárskych správ trpela lekársky diagnostikovanými psychickými problémami. Je teda nepochybné, že

žalobkyňa trpela psychickými problémami, ktoré vyžadujú ďalšiu liečbu, avšak zo žiadnej z predložených správ nevyplýva, že by jej psychické problémy akokoľvek súviseli s pobytom v útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov ako takým. V tejto súvislosti dáva do pozornosti skutočnosť, že všetky osoby v uvedenom tábore majú rovnaké podmienky pre život. Podotýka, že žalobkyňa mala zabezpečené ubytovanie, oblečenie, stravu, lekársku starostlivosť... Zo zápisníc o podaní vyjadrenia je taktiež zrejmé, že žalobkyňa mohla kedykoľvek požiadať o azyl, o lekársku starostlivosť alebo iné potrebné veci.
V tejto súvislosti taktiež považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že žalobkyňa podľa predložených zápisníc nemala v úmysle požiadať o azyl alebo inú ochranu na území Slovenskej republiky. Zo zápisníc je zrejmé, že jej cieľovou krajinou bola Spolková republika Nemecko, pričom počas cesty (až kým nebola zadržaná na území Českej republiky) sa cielene vyhýbala akýmkoľvek kontrolám, nepotrebovala tak lekársku, ako ani psychiatrickú pomoc. Má za to, že v prípade, ak by bola situácia žalobkyne tak zlá, ako to tvrdí, požiadala by o azyl v prvej bezpečnej krajine, do ktorej by sa dostala, pričom by sa nesnažila precestovať veľkú časť Európy len s cieľom požiadať o azyl v konkrétnej, ňou vytypovanej krajine. O postavení žalobkyne ako zraniteľnej osoby sa výlučne vyjadrovala len jej právna zástupkyňa, pričom tieto vyjadrenia nie sú podložené žiadnymi dôkazmi a do času, kedy začala právna zástupkyňa zastupovať žalobkyňu, zo strany žalobkyne neboli v podobnom duchu uvádzané žiadne vyjadrenia. Tieto teda žalovaný považuje v celom rozsahu za účelové. Zároveň poukazuje na to, že ani Krajský súd v Bratislave sa v odôvodnení svojho rozhodnutia sp. zn. 4Sp/17/2016 nestotožnil s názorom právnej zástupkyne žalobkyne o zraniteľnom postavení žalobkyne ako cudzinca. Krajský súd v Bratislave taktiež dal za pravdu správnemu orgánu, že žalobkyňa nepreukázala zabezpečenie finančných prostriedkov alebo ubytovania na území Slovenskej republiky. Žalobkyni jej právna zástupkyňa vybavila konzultáciu u psychologičky v Rakúsku, avšak závery uvedeného psychologického vyšetrenia považuje za spochybniteľné, a to vzhľadom na skutočnosť, že psychologička, ktorá vykonala šetrenie, nie je zapísaná v zozname znalcov v odbore psychológia na území Slovenskej republiky.
Zo zápisníc o podaní vyjadrenia žalobkyne vyplýva, že žalobkyňa nemala na území Slovenskej republiky pred jej protiprávnym vstupom udelený žiadny druh pobytu, a nikdy na území Slovenskej republiky nebola zamestnaná. Ďalej žalovaný uvádza, že všetky konania ohľadom jej neoprávneného vstupu a pobytu na území Slovenskej republiky boli voči žalobkyni začaté a vedené zákonným spôsobom. Právo na azyl žalobkyni upreté nebolo, zo zápisníc o podaní vyjadrenia je zrejmé, že žalobkyňa opakovane odpovedala na otázku, či chce požiadať o azyl. Podotýka, že v prípade ak utečenec na území Slovenskej republiky požiada o azyl, ďalšie konanie o jeho osobe sa riadi príslušnými ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov o azyle a súvisiacich ustanovení. Žalobkyňa sa vyjadrila, že nemá dostatok finančných prostriedkov potrebných na pobyt na území Slovenskej republiky a v členských štátoch Európskej únie. Taktiež uviedla, že nemá na území Slovenskej republiky a v členských krajinách Európskej únie zabezpečené ubytovanie ani vybavené zamestnanie. Uvedené skutočnosti boli pred jej zaistením posudzované z dôvodu možného uloženia povinnosti hlásenia pobytu alebo uloženia peňažnej záruky bez obmedzenia osobnej slobody podľa ustanovenia § 89 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení niektorých predpisov.
Finančné náklady súvisiace s jej pobytom na území Slovenskej republiky zatiaľ znášal len štát, a vzhľadom na možné uplatnenie nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 z 18. februára 2003 ustanovujúce kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej v členskom štáte príslušníkom tretej krajiny (Ú. v. EÚ L 050, 25.2.2003) voči navrhovateľke, je tu reálny predpoklad, že Slovenská republika bude aj v budúcnosti znášať aj naďalej finančné náklady súvisiace s jej pobytom na území Slovenskej republiky. Preto žalovaný považuje žalobný návrh právneho zástupcu žalobkyne o náhradu nemajetkovej ujmy v prípade jeho klientky v plnej miere za neopodstatnený.
S poukazom na vyššie uvedené je evidentné, že žalobkyňa žila (a je reálny predpoklad, že ak bude na základe tzv. „Dublinského dohovoru“ vrátená späť na územie Slovenskej republiky ako žiadateľka o udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany aj naďalej bude žiť) na trovy žalovaného.
Na základe vyššie uvedených skutočností možno podľa žalovaného konštatovať, že žalobkyni nemohla vzniknúť akákoľvek majetková alebo nemajetková ujma a jej návrh podaný podľa § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. je nedôvodný.
Predpokladom úspešnosti v konaní o náhradu škody je preukázanie vzniku škody, porušenia právnej (zákonnej alebo zmluvnej) povinnosti a príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody. Náhrada nemajetkovej ujmy je v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je viazaná na špecifické podmienky a to:
- samotné konštatovanie práva nie je dostatočným zadosťučinením,
- nie je možné ju uspokojiť inak a súčasne,

- preukázateľne došlo k závažnej ujme navrhovateľa a k následkom v jeho súkromnom živote a spoločenskom uplatnení.
Žiadne z vyššie uvedených zákonom predpokladaných následkov však podľa žalovaného nenastali a žalobkyňa ich ani nijakým spôsobom nepreukázala.
Ohľadom podmienky danej v § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 z. z. žalovaný záverom poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co 209/2012 z 29.06.2012 v zmysle ktorého musí súd prvého stupňa posúdiť, či vzhľadom na všetky okolnosti prípadu nie je už samotné konštatovanie porušenia práva pre navrhovateľa dostatočným zadosťučinením.
Na vznik práva na náhradu škody musia byť splnené podmienky vyplývajúce z tzv. príčinnej súvislosti (kauzálneho nexusu) medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou.
Podľa žalovaného k naplneniu hmotnoprávnych podmienok daných ustanovením § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nedošlo a ani neboli žalobkyňou preukázané.
Čo sa týka žalobkyňou uplatneného nároku na úrok z omeškania z uplatnenej sumy nemajetkovej ujmy, tento považuje za rozporný tak so zákonom, ako aj ustálenou judikatúrou súdov Slovenskej republiky. V prípade nemajetkovej ujmy vzniká povinnosť túto uhradiť až dňom právoplatného rozhodnutia príslušného súdu, teda povinný sa môže dostať do omeškania až v prípade nesplnenia súdom uloženej povinnosti.
Vzhľadom na uvedené má za to, že neboli naplnené podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a z tohto dôvodu je žalobný návrh v celom rozsahu nedôvodný.

8. Podaním doručeným súdu dňa 15.1.2020 sa žalobca vyjadril k vyjadreniam žalovaného, uviedol, že žalovaná vo svojich vyjadreniach uvádza, že „Rozhodnutie o zaistení žalobkyne nebolo zrušené z dôvodu nezákonnosti tohto rozhodnutia. Z obsahu ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že zákonodarca za rozhodnutie, ktoré môže zakladať nárok na náhradu škody, považuje len také rozhodnutie, ktoré bolo výslovne zrušené pre nezákonnosť.“
S týmto tvrdením žalovanej nemožno súhlasiť. Na tomto mieste považuje za potrebné upriamiť pozornosť na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4M Cdo 20/2009 zo dňa 30.05.2011: „Aj napriek tomu, že pojem nezákonné rozhodnutie nie je v zákone definovaný, je však možné konštatovať, že pod nezákonným sa dá rozumieť akékoľvek rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky ... Pokiaľ súdy došli k opačnému záveru, ich záver nie je správny. Právna úprava sa síce osobitne nezmieňuje o tom, či nezákonnosť rozhodnutia musí byť konštatovaná priamo vo výroku zrušujúceho (zmeňujúceho) rozhodnutia, avšak podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pokiaľ príslušný orgán určité rozhodnutie zrušil (zmenil) z dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia, je možné uzavrieť, že sa tak mohlo stať jedine z dôvodu jeho rozporu s platnými právnymi predpismi, a teda z dôvodu jeho nezákonnosti.“
V predmetnom prípade je zrušujúcim rozhodnutím rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.01.2016 č. k. 9Sp/1/2016-43 ako aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.02.2016, č. k. 4Sp/17/2016-103.
Argumentácia žalovanej o zavinení žalobkyne neobstojí. Žalovaná totiž zavinenie žalobkyne vyvodzuje z toho, že tá sa na území Slovenskej republiky nachádzala nelegálne v dôsledku čoho musela byť nevyhnutne zaistená. Toto tvrdenie žalovanej však nemá oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky. V právnom poriadku Slovenskej republiky neexistuje žiadny právny predpis alebo právna norma, ktorá by ako sankciu za nelegálny vstup na územie Slovenskej republiky ukladala trest vo forme zaistenia. Vychádzajúc z ustanovenia § 77 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z. z. zákona o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) je sankciou za neoprávnený vstup na územie Slovenskej republiky administratívne vyhostenie. Podmienky zaistenia cudzinca vymedzuje zákon o pobyte cudzincov v ustanovení § 88 (ak nejde o žiadateľa o azyl) a v ustanovení § 88a (ak ide o žiadateľa o azyl). Platí, že cudzinca možno zaistiť len vtedy, ak sú splnené podmienky v týchto ustanoveniach uvedené. Neoprávnený pobyt cudzinca na území Slovenskej republiky však nie je sám o sebe dôvodom zaistenia. Zjednodušujúc vyššie uvedené (v súlade so zákonom o pobyte cudzincov a ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach zaistenia) platí, že nie každý, kto sa nachádza na území Slovenskej republiky neoprávnene môže byť aj obmedzený na svojej osobnej slobode. Preto neobstojí argumentácia žalovanej, ak vyvodzuje zavinenie žalobkyne na svojom zaistení z dôvodu, že sa na území Slovenskej republiky nachádzala neoprávnene.
Žalovaná tiež namieta, že rozhodnutie o zaistení bolo zrušené na základe podaného opravného prostriedku, preto žalovanej nemohla vzniknúť zodpovednosť za škodu a nemajetkovú ujmu. Na tomto mieste považuje za potrebné uviesť, že žalobkyňa si neuplatňuje svoj nárok ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa § 3 ods. 1 písm. a) v spojení s § 5 a nasl. zákona

o zodpovednosti za škodu, ale titulom nároku podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písm. b) v spojení s § 7 zákona o zodpovednosti za škodu a uplatňujúc priamo vykonateľné a explicitne zakotvené právo na kompenzáciu podľa čl. 5 ods. 5 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Preto sa žalovanou citované obmedzenia podľa ustanovenia § 6 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu na prípad žalovanej nevzťahujú.
Žalovaná okrem iného spochybňuje aj žalobcom uplatnenú výšku finančnej náhrady uplatnenej nemajetkovej ujmy. Ako aj samotný právny dôvod uplatňovania finančnej náhrady nemajetkovej ujmy. S tvrdeniami žalovanej nesúhlasí. Na začiatok považuje za potrebné odmietnuť teoretizovanie žalovanej o pojme škoda a nemajetková ujma. Rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré žalovaná poukazuje sú už dávno novšou judikatúrou prekonané.
Zdôrazňuje, že žalovaná sa žiadnym spôsobom neospravedlnila, neposkytla ani inú náhradu vzniknutej nemajetkovej ujmy, a to ani po podaní žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Je toho názoru, že príčinná súvislosť medzi nemajetkovou ujmou uplatňovanou žalobkyňou a nezákonným zaistením je jednoznačne daná, čo vyplýva aj z dôkazov predložených žalobkyňou. Je totiž nesporným faktom, že obmedzenie osobnej slobody (čo je dôvodom vzniku nemajetkovej ujmy žalobkyni), bolo vykonané na základe rozhodnutia o zaistení (čo nesporuje ani žalovaná).
Žalovaná spochybňuje aj nárok žalobcu na úrok z omeškania z vyplatenia finančnej náhrady nemajetkovej ujmy. Tvrdí pritom, že povinnosť vyplatiť nemajetkovú ujmu vzniká až právoplatnosťou jej priznania. Túto argumentáciu je potrebné odmietnuť ako účelovú a nesprávnu. Podľa ustanovenia § 16 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu: „Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.“ Z ustanovenia § 16 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu jednoznačne vyplýva, že žalovaná sa do omeškania vo vzťahu k uplatnenému nároku dostáva už dňom doručenia oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody.

9. Zástupca žalobcu pred súdom uviedol, že sa pridržiava žalobných návrhov ako aj argumentácie v žalobách. Nad rámec žaloby a vyjadrení uvádza, že žalobkyňa je jednou z obetí ktoré postihla vojna v Sýrii, zo svojej krajiny bola nútená odísť za účelom zachránenia sa života, zachrániť život sa nepodarilo niektorým členom jej rodiny ani jej snúbencovi. Toto sa prirodzene prejavilo na psychike žalobkyne. Žalobkyňa v tejto súvislosti predložila dôkazy o absolvovaní psychiatr. a psychol. vyšetrení, bola jej stanovená diagnóza posttraumatická stresová porucha, a adaptačná porucha s rozvojom úzkostne depresívneho syndrómu. Namiesto toho, aby sa žalobkyňa mohla so svojimi zážitkami zo Sýrie vyrovnávať ako bežný človek, bola nezákonne zaistená. Toto nezákonné zaistenie okrem iných vážnych dôsledkov spôsobilo, že žalobkyňa sa so svojimi psychickými traumami nemohla zdravo vyrovnať. Zaistenie resp. obmedzenie osobnej slobody nie je prostredím ktoré sa vyznačuje terapeutickým účinkom na psychiku človeka. Práve naopak. Obmedzenie na osobnej slobode je režim nevyhnutne spojený so zaistením, osamelosť a absencia osôb rovnakého pohlavia tento nepriaznivý vplyv na psychiku človeka len zosilňuje. Takéto prostredie traumy človeka reaktivuje. Traumami poznačený človek sa nachádza vo frustrujúcom väzenie pripomínajúcom zariadení. K vyrovnaniu sa s traumou nepochybne neprispelo ani opakované tzv. predzaisťovanie žalobkyne, žalobkyňa bola príkazom prepustená 15.12.2015, v ten istý deň bola opäť zaistená nezákonne. Následne bola zo zaistenia tentokrát na príkaz súdu prepustená dňa 20.1.2016. v ten istý deň bola opäť zaistená nezákonne. Žalobkyňa pobyt v zariadení Medveďov popisuje ako jeden z najhorších zážitkov v živote, je tak zrejmé, že žalobkyňa prežila silné emocionálne utrpenie, ku ktorému nemuselo a vzhľadom na rozhodnutia súdov v spise ani nemalo dôjsť. Nad rámec žaloby na podporu tvrdení o psychickom postavení žalobkyne aj zraniteľnosti tiež odkazuje na odôvodnenie rozsudku NSSR zo dňa 25.10.2017, sp.zn. 10CŽak/16/2017 v ktorom sú rovnaké sporové strany ako v tomto konaní. NSSR rozhodujúc o kasačnej sťažnosti vo vzťahu k žalobe proti rozhodnutiu o neudelení azylu konštatoval, že sťažovateľku je potrebné považovať za zraniteľnú osobu a tiež že duševná porucha patrí medzi signifikantné znaky zraniteľnej osoby. Aj z tejto skutočnosti je zrejmé, že na žalobkyňu je potrebné prizerať ako na zraniteľnú osobu v zmysle zákona o pobyte cudzincov. Podľa spomenutého zhákona platilo, že zraniteľné osoby možno zaistiť len v nevyhnutnom prípade a čo najkratší čas. Toto považuje tiež za dôležité vo vzťahu

k neprimeranosti zásahu do práv a právom chránených záujmov žalobkyne. Pokiaľ by žalovaný dal priestor žalobkyni na legalizáciu pobytu už skôr ako dňa 25.2.2016 kedy žalobkyňa požiadala o udelenie tolerovaného pobytu nemuselo by dôjsť k opakovanej retraumatizácii žalobkyne a nadbytočnému duševnému utrpeniu.
Žalovaná viackrát zdôrazňuje, že administratívne vyhostenie, ktoré bolo uložené žalobkyni bolo legitímnym dôvodom na zaistenie žalobkyne. Administratívne vyhostená mala byť do Rakúskej republiky, ale Rakúska republika neuznala za pravdivé tie tvrdenia ktoré tu prezentuje žalovaná, to znamená, že žalobkyňa mala prechádzať okrem iných cez územie Rakúskej republiky.
Čo sa týka použitia pút, k tomuto uvádza, že samozrejme zaistenie má okrem iných aj dôsledok možnosti alebo povinnosti použitia pút.

10. Žalobkyňa pred súdom uviedla: ,,Začalo to vtedy keď sme sa vrátili z ČR, česká polícia nás zadržala a odovzdala nás slovenskej cudzineckej polícii v Trnave, CP v Trnave ma odfotila bez šatky napriek tomu, že som to zamietla, ja nosím šatku pretože som moslimka a moje náboženstvo mi to káže a oni nemajú právo mi kázať, aby som to dala dole, viem, že slovenský zákon zaručuje náboženskú slobodu, lenže policajtka to nerešpektovala, myslím si že táto prvá fotka bola u nich použitá a až doteraz sa používa. Potom začali nás vyšetrovať a zobrali nás do Medveďova, mali sme veľmi ťažké časy, ja som bola psychicky unavená nakoľko som pricestovala zo Sýrie, ja som prišla do Európy aby som podala žiadosť o azyl, lenže nás zadržali, ja som prišla z mesta W. v Sýrii v roku 2015 a Assadov režim bol veľmi tvrdý na nás, tam sme často menili adresu svojho bydliska, zoznámila som sa s jedným chlapom, s ktorým som sa zasnúbila a rozhodli sme sa uzavrieť manželstvo, a chceli sme ísť do Nórska žiť, lebo on má povolený pobyt v Nórsku. A vzhľadom na to, že ma zadržali a odovzdali ma slovenskej CP vznikli medzi nami určité problémy a tak sme sa rozišli a naše plány žiť v Nórsku boli zrušené. V W. v Sýrii sme menili našu adresu často, nakoľko Assadov režim zabil môjho brata pomocou snipera. Mala som dvoch bratov jeden zomrel a ešte jedného mám. Mala som 4 sestry, títo odcestovali do Turecka, oni majú azyl v Turecku a jedna z tých sestier so svojim synom a dcérou boli zabití pri autonehode pričom bola aj tehotná. A jedna z ostatných získala turecké občianstvo, druhá sestra teraz by mala získať tiež turecké občianstvo a je vydatá za lekára, môj spomínaný brat momentálne žije v Holandsku. Viem že to nesúvisí s prípadom, ale chcem aby ste vedeli, že som neprišla do Európy na výlet. V Medveďove boli veľké problémy, väčšina policajtov sa zle ku mne správali, tam som strávila 5 mesiacov a veľa udalostí sa stalo. Keď som tam prišla dali ma bývať s jednou pani, ktorá na druhý deň odišla a ostala som sama, potom ku mne pridali dve ženy matku s dcérou, pochádzali z Kurdistanu, a sme si nemohli vzájomne rozumieť čo sa týka jazyka. Boli so mnou krátko, ostala som sama ako väzenkyňa. Táto väzba mi veľmi ublížila a nemohla som túto izbu opustiť, najjednoduchšie veci boli pre mňa nemožné, zobrali mi telefón a zakázali mi aby som kontaktovala svoju rodinu. Moja rodina bola v W. a nemala som žiadny kontakt s rodinou. Prepáčte som veľmi nervózna, smutná, keď si spomínam na tie veci, mám strach, aj doteraz mám strach z polície, doteraz mám zlé sny. A keď som odišla z Medveďova prihlásila som sa na psychologické liečenie. Veľa sa toho stalo, neviem čo mám spomenúť skôr, hlavne bolo zlé správanie a rasistické správanie zo strany príslušníkov polície, ja som bola jediná žena v izbe a v ostatných izbách boli len chlapi. Keď sme šli na obed, tak ma zobrali spolu s tými chlapmi na obed a vrátili ma späť po obede. Mala som zakázané návštevy, nemohla som sa stretnúť s nikým a nikto sa nemohol stretnúť so mnou. Tak ako som spomenula bola som sama na izbe, moje osobné veci zobrali, a ešte oblečenie ktoré mi dali to bolo väzenské oblečenie a aj to bolo chlapčenské aj vnútorná bielizeň bola mužská. Nemohla som si vybrať nič z mojich kufrov, dovolili mi zobrať pár vecí z mojich kufrov vtedy keď som sa rozhodla držať hladovku. A keď nás zobrali na súd, tak mi dali putá na ruky a môjmu bratrancovi Mohamedovi dali putá aj na nohy tiež. Ja som bola akože vo väzení tak nechápem prečo ma kontrolovali keď som išla na súd a naspäť a prečo mi dali putá. Podľa informácie ktoré som získala od právnikov som zistila, že je to v rozpore so zákonom, aby mi dali putá a môjho bratrancovi Mohamedovi putá na nohy nakoľko my nepredstavujeme žiadne nebezpečenstvo pre okolie. Keď ma zobrali na súd na pojednávanie kde sa malo rozhodnúť o mojom prepustení, vrátili nás potom naspäť na políciu v Trnave a tam mi kázali aby som si vyzliekla šaty, ktoré mám na sebe a nechápem prečo. Ešte po návrate zo súdu ako si pamätám keď nás zobrali naspäť na úrad CP jeden policajt ktorý sa volá B., priezvisko si nepamätám bol veľmi nervózny a povedal mi, že chcete ísť do Nemecka len preto, aby ste získali peniaze. Aj keby som ho videla teraz tak by som ho spoznala. Kričal na nás a povedal, že máme sa vrátiť do svojej krajiny, a my nechceme ani moslimov ani azylantov. Ešte chcem uviesť, že na izbe voda z vodovodu tiekla veľmi špinavá dva dni, nemohla som z tej vody piť, bacharovi som povedala, že potrebujem čistú vodu, aby som sa napila, aby sa išiel pozrieť, nepovedal mi nič, len mi ukázal na vodovod aby som sa napila, možno mi nerozumel, z prvého dňa na druhý som vodu ani nepila. Možno bola tam nejaká porucha.

Keď sme sa najedli napríklad na obede sme mali zakázané vziať so sebou na izbu chleba, raz som sa snažila zobrať kúsok chleba a bachar na mňa vykríkol. Raz na obede, ja jem pomaly a nie rýchlo, tak mi to trošku dlhšie trvalo a bachar kričal na mňa, aby som ukončila jedlo a išla na izbu a okrem toho ja som mala jedlo len to, čo nám dávali v jedálni, iné jedlo som nemala napriek tomu, že som bola v noci hladná. Jedli sme denne trikrát, raňajky, obed, večere, a keď mi zakázali zobrať chleba na izbu, tak som sa rozhodla držať hladovku a na základe toho mi začali nosiť jedlo na izbu. Keď som držala hladovku, tak mi dovolili, aby som si zobrala vnútornú bielizeň z mojich kufrov, aj niektoré veci ,ktoré potrebujem. Dvakrát som držala hladovku, prvýkrát to trvalo 10-13 dní a druhýkrát to trvalo až 23 dní. Ja som bola psychicky na dne tak, že som sa rozhodla držať hladovku, aby som zomrela, nie aby som niečo vynútila. Na druhej strane musím povedať, že nie všetci policajti boli takí, niektorí boli veľmi dobrí, chápaví, milí. Keď som druhýkrát držala hladovku 23 dní bola som veľmi vyčerpaná psychicky aj telesne. Keď som ukončila hladovku druhýkrát, som sa dozvedela, že mala som piť vodu so soľou, aby sa môj žalúdok nepoškodil, túto informáciu som získala neskôr, ja som 23 dní držala hladovku, nič som si nedala, ani tú soľ, len som vodu pila. Ja som zrušila hladovku a začala som jesť a do toho som zistila, že mali mi dať hneď pri zrušení hladovky injekciu ako výživu cez žili, infúziu. Ja som mala zdravotné problémy a preto som zrušila hladovku a mala som veľké bolesti v bruchu, išla som za doktorom a požiadala som ho aby mi pomohol a dal mi nejaké lieky, pretože nemohla som chodiť ani na WC nakoľko som mala veľmi silnú stolicu a bála som sa, že mám poškodené vnútornosti, odpovedal mi len toľko, že mi nič nie je. Potom som požiadala advokátku A., aby mi priniesla nejaké lieky na stolicu. Tak A. mi priniesla lieky, pretože doktor mi odmietol niečo dať. A všetko je zapísané, že som držala hladovku, zaevidované. V posledných dňoch držania hladovky, sestrička chodila často mi merať tlak a cukor v krvi, nakoľko som mala veľmi nízke hodnoty. Izba, v ktorej som bola, bola veľmi blízko k ambulancii, tak sestrička veľmi často chodila a potom ma zobrali do inej budovy. V tej druhej budove bolo veľa prázdnych izieb, suterén bol určený pre mužov a ostatné izby boli prázdne a bola som sama. Ten policajt B. mi povedal, že musíme sa vrátiť do Sýrie, tak som mu povedala, do Sýrie sa nemôžem vrátiť, nakoľko som bola aktivistkou proti Assadovému režimu a on mi povedal, že mi nedovolia ísť ďalej, že mi nedovolia aby sme cestovali do Nemecka, pretože Nemecko nás nepotrebuje, on trval na tom, že do Nemecka chceme ísť kvôli peniazom, keď som odišla z Medveďova hneď som podala žiadosť o azyl, doteraz mám preukaz - povolenie k pobytu slovenský. Mimo väzenia som sa stretla s veľa dobrými ľuďmi, ktorí mi pomáhali, teraz pohľad na ukrajinských utečencov je úplne iný ako vtedy pohľad na sýrskych utečencov. Ja som strávila nejaký čas na Slovensku a tento čas ktorý som strávila v BA mi pomohol, aby som čiastočne zabudla na to, čo som prežila v Medveďove. Ja už na Slovensku nebývam, som odišla do Viedne a môj manžel podal žiadosť o rakúske občianstvo a mal by to občianstvo dostať. Som sa vydala za človeka z Rakúska a mám s ním dve dcéry. Nechcem nič viac uviesť."

Na otázku zástupcu žalobkyne, pani žalobkyňa čomu ste sa venovali v Sýrii? Žalobkyňa uviedla: ,,Absolvovala som vysokú školu v odbore úprava zubov. Pracovala som v laboratóriu, kde sa vyrábali umelé zuby. Pracovala som ešte aj s organizáciami, ktoré sa starajú o utečencov v Sýrii a o siroty."

Na otázku zástupcu žalobkyne, pani žalobkyňa koľkokrát ste boli zaistená na Slovensku? Žalobkyňa uviedla: ,,To bolo len jeden jediný raz, súd nás mal prepustiť na slobodu, ale nás neprepustil. Ja som nemala žiadne problémy so zákonom ani v Sýrii ani tu. Len to, že som utečenec a žiadam o azyl."

Na otázku zástupcu žalobkyne, pani žalobkyňa čo sa udialo po tom, čo Krajský súd v Bratislave dňa 20.1.2016 nariadil vaše prepustenie na slobodu? Žalobkyňa uviedla: ,,Viem že na jednom pojednávaní sa rozhodlo o mojom prepustení, že ma prepustia, ale nebola som na slobode, súd povedal, aby som šla na slobodu, ale policajti ma neprepustili na slobodu, tak ma vrátili potom na políciu, kde ma vyšetrovali a potom ma dali naspäť do Medveďova. Zapísala sa zápisnica, že po prepustení som bola znova zadržaná. V konečnom dôsledku som bola stále vo väzení, lebo ma neprepustili na slobodu."

Na otázku zástupcu žalobkyne, pani žalobkyňa podľa mojich informácií ste boli trikrát zaistená cudz. políciou v októbri 2015 a decembri 2015 a januári 2016, predmetom tohto konania sú tie dve posledné zaistenia, viete s odstupom času, prečo ste nenamietali voči svojmu prvému zaisteniu? Žalobkyňa uviedla: ,,Prvýkrát keď ma zatkli prekladateľ tlmočník nás neoboznámil s tým, že môžeme podať sťažnosť proti tomu zatknutiu, nebola som poučená o tom. Keby som bola vedela, že môžem podať sťažnosť alebo odvolanie, tak by som to podala."

Na otázku zástupcu žalobkyne, pani žalobkyňa počas vášho zaistenia mohli ste si vyberať, čím sa budete stravovať? Žalobkyňa uviedla: ,,Nie nikdy. Čo dali to sme museli jesť. Vzhľadom na to, že som moslimka a nemôžem jesť bravčové mäso a mäso, ktoré nie je zabité islamským spôsobom, ale oni nám dávali aj bravčové mäso a iné druhy mäsa, ktoré sme odmietli a požiadali sme ich aby nám dávali vegetariánsku

stravu. Niekedy sme vôbec nič nejedli, lebo sme to odmietli, jedli sme len vtedy keď nám to chutilo a bolo tam niečo vegetariánske.“
Na otázku zástupcu žalobcu, pani žalobkyňa, mohli ste si vybrať kedy chcete jesť? Žalobkyňa uviedla: ,,Nie, z toho dôvodu, som si chcela zobrať pár kúskov chleba na izbu, ale toto nám zakázali, napriek tomu, že išlo o suchú vec, ktorá nič nezašpiní. Po tom ako som sa rozhodla zrušiť hladovku mi dovolili, aby som brávala chleba na izbu, alebo nejaké keksíky, alebo banán. To bolo v posledných dňoch pred odchodom z väzenia, že nám dovolili si vziať jedlo.:
Na otázku zástupcu žalobcu, prečo bolo problematické pre vás stravovanie výlučne s mužmi ? Žalobkyňa uviedla: ,,Asi preto, že som bola sama žena. Ja som bola sama na izbe, chlapi sa medzi sebou aj rozprávali, ja som sa s nikým nerozprávala.“
Na otázku zástupcu žalobcu, pani žalobkyňa v čom sa zdravotné ťažkosti prejavovali?
Žalobkyňa uviedla: ,,Ja som počas vojny v Sýrii prežívala psych. šok, nakoľko môj snúbenec zomrel v Sýrii vo vojne pred mojimi očami a tiež pred mojimi očami zomreli aj niektorí kamaráti a vzhľadom na to, že všade boli nasadení odstreľovači, tiež psycholog. trauma mala vyššiu intenzitu, mala som problémy so spavosťou, tak som požiadala doktorku, aby mi dala tabletky na spanie, často som mávala nočné mory. Po ukončení hladovky som mala veľké problémy so žalúdkom a tráviacimi orgánmi, dva týždne som nemohla ísť na WC.“
Na otázku zástupcu žalobkyne, pani žalobkyňa pôsobilo na vás zaistenie terapeuticky?
Žalobkyňa uviedla: ,,Väčšinou som mala psychické a zdravotné problémy, ktoré sa prejavili aj po ukončení hladovky. Psychických problémov bolo viac. Po ukončení hladovky som mala veľké bolesti tak som klopala, klopala, aby prišiel niekto a pomohol mi priniesť tabletku proti bolesti, nikto sa nezval, chcela som len tabletku Probin proti bolesti, ktoré mi pomôžu na žalúdok, potom prišla A. a priniesla mi, čo potrebujem.“
Na otázku zástupcu žalobkyne, pani žalobkyňa aké spodné prádlo ste mali počas zaistenia? Žalobkyňa uviedla: ,,Nič nebolo ženské, všetka bielizeň bola mužská, že toto čo máme, toto ti dávame. Ja som ich požiadala, aby som mohla zobrať svoju bielizeň z kufrov, odmietli ma. Všetka bielizeň bola mužská bielizeň. Boli to aj veľké čísla, ktoré mi stále padali, potom keď som ukončila hladovku, tak mi dovolili, aby som si zobrala aj tieto veci z kufrov.“
Na otázku zástupcu žalovaného, ako by žalobkyňa opísala svoju cestu do Európy zo Sýrie? Žalobkyňa uviedla: ,,Cesta bola veľmi ťažká, na Sýrsko Kurdských hraniciach som strávila 4 dni, situácia bola taká, my to voláme „červená smrť“, z Turecka som cestovala do Grécka člnom, z Grécka až sem som cestovala pešo a autom kombináciou, najťažšia situácia bola na hraniciach s Maďarskom, to bola veľmi strašidelná noc a únavná, nedá sa ju opísať. Na hraniciach nad nami letela helikoptéra a my sme sa museli plaziť, aby nás nevideli.“
Na otázku zástupcu žalovaného, mali ste povolenie na vstup do štátov Šenghenského priestoru? Žalobkyňa uviedla: ,,Nie nemala som.“
Na otázku zástupcu žalovaného, mali ste na Slovensku rodinu alebo príbuzných? Žalobkyňa uviedla: ,,Nie. Na Slovensku som nemala ani nemám žiadneho príbuzného, cestovala som s bratrancom A. a spolu sme boli zadržaní.“
Na otázku zástupcu žalovaného, prečo ste nepožiadali o azyl v prvej bezpečnej krajine na území Európy? Žalobkyňa uviedla: ,,Pretože som chcela ísť k môjmu snúbencovi do Nórska. Mojim cieľom bolo dostať sa k nemu.“
Na otázku zástupcu žalovaného, keď ste sa cítili ukrivdená a ohrozená, prečo ste nepožiadali o azyl na Slovensku, keď sa vás na to správny orgán prvýkrát pýtal? Žalobkyňa uviedla: ,,Pretože mojim cieľom bolo dostať sa k snúbencovi do Nórska. A nie je logické, aby mal môj snúbenec pobyt v Nórsku a ja na Slovensku. A keď sme sa rozišli z dôvodu môjho zadržania tak som dala žiadosť o azyl. Mne nezáležalo na tom, v ktorej krajine EÚ požiadam o azyl, záležalo mi aby som bola v bezpečí. Keď som bola vo väzení, necítila som sa bezpečne a preto som nepožiadala o azyl vtedy a po mojom odchode, keď som sa stretla s dobrými ľuďmi tak som podala žiadosť o azyl.
Na otázku zástupcu žalovaného, vo svojich podaniach napádate adekvátnu starostlivosť, čo konkrétne znamená, že ste nedostali adekvátnu zdravotnú starostlivosť? Žalobkyňa uviedla: ,,Ja som chcela aspoň tabletky na bolesť a tie tabletky som nedostala, to je minimum, čo som žiadala, veľké bolesti som mala, klopala som, nikto sa mi neozval.“
Na otázku zástupcu žalovaného, čo znamená, že zdrav. starostlivosť vám nebola poskytovaná v zariadení Medveďov? Žalobkyňa uviedla: ,,Keď som šla k lekárovi, keď som mala bolesti, nevyšetril ma, napriek tomu povedal, že mi nič nie je, tak nie je niečo v poriadku. Nikto z tých čo tam sú nedostali požadovanú zdrav. starostlivosť.“

Na otázku zástupcu žalovaného, pri svojej výpovedi ste uviedli, že polícia v Medveďove sa rasisticky a zle správala, chcem vedieť, čo to znamená? Žalobkyňa uviedla: ,,Tak ako som spomenula, nie všetci boli zlí, väčšina bola zlá, napr. keď som bola na obede ako som uviedla, jedla som pomaly, nútili ma, aby som dokončila jedlo čo najskôr. A to je ten istý človek, ktorý mi kázal, aby som sa vrátila do Sýrie.“
Na otázku zástupcu žalovaného, bol vám umožnený kontakt s rodinou alebo s príbuznými? Žalobkyňa uviedla: ,,Nemohla som volať, lebo som nemala peniaze do automatu, nemala som finančné prostriedky na to, moja rodina sa nachádza v W. a komunikácia v tej oblasti bola zrušená, čiže bez toho, aby som bola vo väzení, bolo ťažké ich kontaktovať.“
Na otázku zástupcu žalovaného, návštevy v zariadení vám boli umožnené? Žalobkyňa uviedla: ,,Nie, nemala som tam nikoho kto by ma navštívil a neviem ani či som mohla sa s niekým stretnúť. Pamätám si, že som požiadala, aby som sa porozprávala s psychologičkou a moja žiadosť bola zamietnutá. Jediné čo prišla jedna psychologička arabského pôvodu, prišla raz a potom sa neukázala, policajti na to povedali, že ja nepotrebujem žiadnu pomoc a že ja sa len zabávam.“

11. Zástupkyňa žalovaného pred súdom uviedla, že sa pridržiava písomných vyjadrení k žalobe, namieta všetky tvrdenia žalobcu, tak vo vzťahu k údajnému nezákonnému rozhodnutiu ako aj údajnému nesprávnemu úradnému postupu, ktorý žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, máme za to, že duševný stav žalobkyne je v priamej príčinnej súvislosti s bezpečnostnou situáciou v krajine pôvodu a nie v priamej príčinnej súvislosti s jej zaistením ku ktorému došlo zákonným spôsobom a to v dôsledku jej vedomého nelegálneho vstupu na územie SR. Dovoľuje si poukázať v súvislosti s tvrdeniami o potrebe úteku z domovskej krajiny vzhľadom na situáciu ktorá tam je, že žalobkyňa nelegálne za pomoci prevádzačov teda vedome vstupovala na územia rôznych bezpečných krajín kde mohla požiadať o azyl prípadne doplnkovú ochranu čo však neurobila. Z obsahu jej výpovedí vyplýva, že prechádzala tak cez územie Maďarska, Rakúska, ČR a viacero krajín, v žiadnej z nich o najvyššiu formu ochrany nepožiadala, dokonca ani v SR o azyl nepožiadala, uvedené je preukázateľné zo zápisnice o výsluchu, k osobe žalobkyne si dovoľuje poukázať k tvrdeniam, že mal byť zabitý jej snúbenec a jej príbuzní, dovoľuje si odcitovať výpoveď žalobkyne po tom ako bola zadržaná v ČR, jedná sa o „Protokol o vyjádření účastníka správneho řízení“:
Otázka znela „Jaký byl cíl vaší cesty ze Sýrie, kam jste chtěla docestovat? Odpoveď: „Ze Sýrie jsme odešli z důvodu války, chci jet do Norska, protože tam žije můj snoubenec, ale nějakou dobu jsem chtěla žíť s příbuznými v Německu“ Na otázku či si je vedomá toho, že je nelegálne na území ČR, žalobkyňa uviedla:“ Áno, jsem si toho vědoma, že jsem zde ilegálne“.
Preto má za to, že tvrdenia žalobkyne uvedené v žalobe sú účelové pretože sú v rozpore aj s týmto protokolom. K tvrdeniam, že k zaisteniu nemuselo dôjsť si dovoľuje žalovaný uviesť, že žalobkyňa nežiadala o udelenie azylu ani o udelenie doplnkovej ochrany, okrem toho sa jednalo o nelegálneho migranta, bol jej udelený zákaz vstupu - jednalo sa o rozhodnutie o administratívnom vyhostení, na účely tohto administratívneho vyhostenia bola zistená, čiže bolo logické, že ak tu máme osobu, ktorá nelegálne sa zdržuje na území republiky, má právoplatné rozhodnutie o administratívnom vyhostení, následne za účelom realizácie výkonu tohto administratívneho vyhostenia zákon umožňuje zaistenie tejto osoby. K odkazom na rozhodnutie NSSR, na ktoré poukazuje žalobca uvádza, že toto sa týkalo azylového konania nie konania o zaistení ani o administratívnom vyhostení to znamená že sa jednalo o úplne iné administratívne konanie a preto tieto tvrdenia považuje za bezpredmetné v tejto prejednávanej veci.
Podľa informácií Migračného úradu a Úradu hraničnej a cudzineckej polície z februára 2020 mala žalobkyňa platné povolenie na pobyt do 9.2.2020.
K použitiu pút, na čo poukazuje žalobkyňa vo svojich vyjadreniach uvádza, že tieto boli riaditeľom OCP PZ Trnava vyhodnotené ako oprávnené, opodstatnené a zákonné, v tejto súvislosti poukazuje na § 52 ods. 1 písm. c) Zákona o policajnom zbore, z tohto ustanovenia vyplýva, že použitie pút je v odôvodnených prípadoch dôvodné, v danom prípade sa jednalo o takéto dôvodné použitie tohto prostriedku.
Čo sa týka readmisie (vyhostenia) z územia SR, pokus o jej realizáciu bol uskutočnený na základe jej vlastnej výpovede, keď sama uviedla, že sa nachádza na území Rakúskej republiky, na základe jej výpovede sa realizovalo jej prevzatie rakúskymi orgánmi, bola podaná žiadosť rakúskym orgánom, ktoré ale žiadosť neakceptovali, z dôvodu, že nebolo dostatočne preukázané, že by prekročila štátnu hranicu z Rakúskej republiky na Slovensko, teda nejednalo sa o výmysel žalovanej v tom, že prišla z Rakúska.

12. Zástupca žalobkyne vo vyjadrení doručenom súdu 24.3.2022 uviedol, že žalobkyňa vo svojej výpovedi podrobne opísala podmienky, ktoré musela strpieť počas svojho nezákonného zaistenia, a ktoré žalobkyni spôsobili nemajetkovú ujmu, ktorú si svojimi žalobami uplatňuje. Nad rámec

„štandardných“ podmienok zaistenia, ktorým je podrobená každá osoba v zaistení, a ktoré vyplývajú z faktického stavu zariadenia a interných predpisov zariadenia, a ktoré možno nepochybne pripodobniť väzeniu - ohradenie viacerými plotmi, vrátane ostnatého drôtu, neustály dohľad kamier, zamrežovanie okien, voľný pohyb zaistených osôb iba v rámci vyhradeného priestoru, obmedzený pohyb na čerstvom vzduchu, väčšinu času z dňa zaistené osoby trávia uzamknutí v ubytovacích priestoroch, odobratie osobných vecí (vrátane telefónov a osobného oblečenia), obmedzený kontakt s vonkajším svetom, časový rozvrh, v ktorom sú rozvrhnuté všetky činnosti zaistenej osoby - boli pri žalobkyni prítomné ďalšie, zaistenie osobitne zhoršujúce podmienky.
Za osobitne zhoršujúce podmienky zaistenia vníma najmä osamotenie žalobkyne, pretože bola drvivú väčšinu času v zaistení ako osamelá žena, pritom bolo zrejmé, že trpela traumou z prežitých udalostí a napriek tomu bola terčom posmechu a rasistického správania sa príslušníkov PZ. Jeden deň bola síce na izbe so ženou (toto sa týkalo obdobia prvého zaistenia, ktoré nie je predmetom žalôb) a následne bola nakrátko umiestnená na izbe spolu so ženou a jej dcérou z Kurdistanu v severnom Iraku, avšak pre jazykovú bariéru nemohli spolu viesť dialóg. Preto možno uzavrieť, že žalobkyňa bola väčšinu času svojho zaistenia umiestnená objektívne na „samotke“ bez toho, aby o samotku požiadala alebo bez toho, aby si žalobkyňa samotku svojím správaním zaslúžila (a bez toho, aby k tomu bol zákonný dôvod).
Ďalšie osobitne zhoršujúce podmienky sa týkali oblečenia žalobkyne. Žalobkyni bolo pridelená mužská rovnošata a navyše, nemohla nosiť svoju ženskú spodnú bielizeň - bola jej pridelená mužská spodná bielizeň s väčším číslom, a až skrze hladovku žalobkyne jej príslušníci PZ umožnili nosiť svoju vlastnú spodnú bielizeň so zodpovedajúcou veľkosťou.
Nemenej podstatné osobitné zhoršujúce podmienky zaistenia súvisia s moslimským náboženským vyznaním žalobkyne. Žalovaný do ľudskej dôstojnosti žalobkyne zasiahol aj tým, že zhotovil fotografiu žalobkyne bez toho, aby jej umožnil mať oblečenú pokrievku hlavy - šatku (tzv. hidžab), ktorej nosenie moslimské náboženstvo ženám prikazuje, pričom túto fotografiu používa žalovaný dodnes, čo samo o sebe v spojení s náboženským vyznaním žalobkyne predstavuje zásah do ľudskej dôstojnosti žalobkyne. Žalobkyni nebolo umožnené ani stravovať sa v súlade s jej náboženským vyznaním, keďže mala konzumovať bravčové mäso alebo mäso, ktoré nebolo zabité islamským spôsobom, pričom stravovanie prebiehalo výlučne s mužmi.
Žalobkyňa poukázala tiež na skutočnosť, že ako žena nemohla predstavovať žiadne nebezpečenstvo pre okolie a bez toho, aby k takému záveru dala akúkoľvek zámienku, boli na žalobkyni vždy pri ceste mimo zariadenia použité donucovacie prostriedky, a to konkrétne putá.
Za osobitne závažnú považuje tiež skutočnosť, že žalobkyňa nevnímala, že bola zaistená celkom tri krát (19.10.2015-15.12.2015 /zaistenie v dôsledku nedostatku kvalifikovanej právnej pomoci a nesprávneho tlmočenia nenapádané/; 15.12.2015-20.01.2016; 20.01.2016-25.02.2016), pretože v tomto období nebola prepustená na slobodu, a to napriek príkazu Krajského súdu v Bratislave obsiahnutého v rozsudku zo dňa 20.01.2016, č. k. 9Sp/1/2016-43, v ktorom krajský súd nariadil bezodkladné prepustenie žalobkyne zo zaistenia (žalobkyňa bola okamžite „prezaistená“ ďalším nezákonným rozhodnutím o zaistení), čo znamená, že zaistenie žalobkyne (fakticky) trvalo ďalej.
V právnom štáte je neprípustné, aby žalobkyňa bola podmienkami v (nezákonnom) zaistení dovedená až do takej krajnej situácie, že sa rozhodla ako sama žalobkyňa uviedla: „držať hladovku, aby som zomrela, nie aby som niečo vynútila.“.
O zaužívaných štandardoch zaobchádzania s osobami zaistenými v ÚPZC Medveďov predkladá stanovisko amicus curiae mimovládnej organizácie Liga za ľudské práva zo dňa 17.03.2020 vo vzťahu k väzeniu pripomínajúcim podmienkam ÚPZC Medveďov, k nadmernému používaniu donucovacích prostriedkov, k neúctivému správaniu sa policajných príslušníkov v ÚPZC Medveďov, k podmienkam „samotky“, nedostatku kontaktu s vonkajším svetom, k povinnosti nosiť odev a obuv ÚPZC Medveďov, obmedzenie nákupu potravín, k jazykovej bariére, k zdravotnej starostlivosti, k obmedzeniu pohybu na čerstvom vzduchu a k absencii dôvernosti medzi zaistenými osobami a ich právnymi zástupcami.
Z výsluchu žalobkyne s ohľadom na vyššie spomenuté osobitne zhoršujúce podmienky zaistenia vyplynulo, že minimálna hranica náhrady nemajetkovej ujmy musí byť „posunutá“ vyššie v prospech žalobkyne, a to aj s prihliadnutím na sumu, ktorá je štandardne priznávaná osobám, ktoré sa nachádzali nezákonne vo väzbe (keďže také osoby majú priaznivejšie podmienky pozbavenia osobnej slobody v porovnaní so žalobkyňou - osobná sloboda trestne stíhaných osôb je síce obmedzená ich celou, v tejto cele sú však slobodní, majú právo napr. na televízny prijímač či rádioprijímač na cele, môžu telefonovať, chodiť na vychádzky, venovať sa záujmovej činnosti, vzdelávaniu, sú v sociálnom kontakte s inými osobami, majú poskytnutú riadnu zdravotnú starostlivosť a pod.), a ktorá sa pohybuje v rozmedzí 20 až 60 eur za deň. Avšak ani spomenutú hornú hranicu - 60 eur za deň obmedzenia osobnej slobody - nemožno vnímať ako absolútnu. To, že určenie výšky nemajetkovej ujmy v hodnote 60 eur/

deň nemôže slúžiť ako absolútna hranica pre určovanie náhrady nemajetkovej ujmy, dokumentuje súdna prax Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, v rámci ktorej možno nájsť aj rozhodnutia s vyššou dennou sadzbou v prípadoch väzby (3Cdo/19/2018, IV. US 467/2021). Ak teda vrcholné súdne inštitúcie Slovenskej republiky priznávajú v prípade nezákonnej väzby aj dvojnásobok sadzby, o to skôr je opodstatnené nachádzať spravodlivú a primeranú satisfakciu pre osobu v zaistení s osobitne zhoršujúcimi podmienkami a s vážnymi negatívnymi dôsledkami takéhoto zaistenia.
Rovnako v prípadoch odškodnenia na základe čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru je povinnosťou štátu, poskytnúť spravodlivé či primerané odškodnenie, a napriek tomu, že každý štát v danom ohľade má určitý priestor na uváženie, podstatný obsah práva na odškodnenie musí zostať nedotknutý; pritom je treba brať ohľad aj na konkrétne okolnosti prípadu.
Osobitne tiež dáva do pozornosti názor Verejnej ochrankyne práv o tom, že skutočnosť, že ÚPZC Medveďov koná vo vzťahu k cudzincovi, ktorý je obmedzený na osobnej slobode, zvyšuje požiadavky na záruky zo strany štátu, že zabezpečí dodržiavanie jeho základných práv a slobôd k čomu v prípade žalobkyne nedošlo.
Žalobkyňa bola utečenkyňou. Jednou z otázok, ktoré žalovaná žalobkyni položila bola, či mala povolenie na vstup do štátov Schengenského priestoru, na čo žalobkyňa odpovedala, že nie.
V tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že Ženevský dohovor o právnom postavení utečencov z roku 1951 (ďalej len ako Ženevský dohovor) v Čl. 31 ods. 1 uvádza: “zmluvné štáty sa zaväzujú, že nebudú trestne stíhať pre nezákonný vstup alebo pre prítomnosť utečencov, ktorí prichádzajú priamo z územia, kde ich život alebo ich sloboda boli ohrozené podľa článku 1, vstúpia na ich územie alebo sa na ňom nachádzajú bez povolenia, za predpokladu, že sa sami bezodkladne prihlásia a preukážu dostatočný dôvod na svoj nezákonný vstup alebo prítomnosť.”
Agentúra OSN pre utečencov (UNHCR) k výkladu Čl. 31 ods. 1 Ženevského dohovoru poskytuje nasledovný výklad: „Od utečencov sa nevyžaduje, aby prišli priamo zo svojej krajiny pôvodu. Účelom článku 31 bolo, aby sa jeho výklad interpretoval tak, že sa uplatňuje na osoby, ktoré krátko prešli inými krajinami, a ktoré neboli schopné nájsť ochranu pred prenasledovaním v prvej krajine alebo krajinách, do ktorých utekajú, alebo na osoby, ktoré majú „dobrý dôvod“ pre neuplatnenie v tejto krajine alebo krajinách. Samotná skutočnosť, že UNHCR pôsobí v určitej krajine, nemôže byť rozhodujúca, pokiaľ ide o dostupnosť účinnej ochrany v tejto krajine. Skutočnou otázkou je, či má táto osoba v tejto krajine k dispozícii účinnú ochranu. Autori zamýšľali, aby sa imunita nevzťahovala len na utečencov, ktorí sa dočasne alebo natrvalo usadili v inej krajine.“ (bod 4) a „Ak štát ponecháva súlad s medzinárodnými záväzkami v rámci výkonnej právomoci, politika a prax, ktoré nie sú v súlade s týmito záväzkami, zahŕňajú medzinárodnú zodpovednosť štátu. Politika stíhania alebo iného postihovania osôb, ktoré neoprávnene vstúpili, alebo sa nelegálne zdržiavajú na území, alebo tých, ktorí použijú falošné cestovné doklady bez zohľadnenia okolností ich úteku v jednotlivých prípadoch a odmietnutia zváženia opodstatnenosti žiadosti takéhoto žiadateľa, predstavuje porušenie záväzkov štátu podľa medzinárodného práva.“
Vyššie uvedené pravidlo nepostihovania utečencov za neoprávnený vstup a/alebo pobyt bolo prijaté práve s ohľadom na špecifickosť situácie, v ktorej sa utečenci nachádzajú. Často nemajú možnosť v situácii, kedy im hrozí prenasledovanie, požiadať štandardnou cestou o vízum/pobyt. Je vysoká pravdepodobnosť, že by žalobkyni bola žiadosť o vízum zamietnutá vzhľadom na to, že pochádza z krajiny, ktorá v rozhodnom období produkovala veľký počet utečencov, u ktorých je veľká pravdepodobnosť, že by po udelení víza požiadali na území Slovenskej republiky o azyl. Z tohto dôvodu sú žiadosti štátnych príslušníkov Sýrie po väčšinou preventívne zamietané, pričom samotné víza za účelom podania žiadosti o azyl právne neexistujú.
Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné dospieť k nasledovným záverom:
• Žalobkyňa bola utečenkyňou v zmysle Ženevského dohovoru už okamihom splnenia kritérií uvedených v Ženevskom dohovore, t.j. momentom opustenia krajiny pôvodu z dôvodu opodstatnenej obavy pred prenasledovaním zo strany sýrskych štátnych orgánov.
• Žalobkyňa bola utečenkyňou v zmysle Ženevského dohovoru už v čase vydania v poradí druhého rozhodnutia o jej zaistení (nezákonné zaistenie na základe rozhodnutia pod Č.p.: Z.-G.-I.-XXX-XXX/XXXX-W.), ktoré bolo pre nezákonnosť zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave.
• Žalobkyňa nemôže byť postihovaná za jej spočiatku neoprávnený vstup a pobyt na území Slovenskej republiky v zmysle Čl. 31 ods. 1 Ženevského dohovoru a tieto jej ani nemôžu byť žalovanou vytýkané a použité ako dôvod pre aprobovanie jej nezákonného zaistenia a nepriznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobkyni spôsobenej nezákonným zaistením. V opačnom prípade by bol takýto postup v rozpore s medzinárodnými záväzkami Slovenskej republiky.

13. Žalovaný vo vyjadrení doručenom dňa 21.4.2022 k vyjadreniu zástupcu žalobkyne uviedol, že okolnosti, ktoré žalobca v žalobe a následných vyjadreniach popisuje ako okolnosti odôvodňujúce navýšenie minimálnej výšky nemajetkovej ujmy, považuje žalovaný za subjektívne vnímanie a prežívanie žalobcu, ktoré v konaní neboli nijakým spôsobom preukázané. Žalovaný má za to, že nie každé subjektívne vnímanie a pociťovanie určitých skutočností možno považovať za ujmu v morálnej sfére jedinca, ktorej má automaticky zodpovedať právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Tvrdenia žalobcu žalovaný v plnej miere rozporuje. Žalovaný je toho názoru, že žalobcom požadovaná suma navýšenia minimálnej výšky nemajetkovej ujmy je neprimeraná vzhľadom na okolnosti, pričom jej výška nie je žiadnym logickým alebo matematickým spôsobom odôvodnená.
Keďže policajné orgány v plnej miere rešpektovali vykonateľné rozhodnutie o zaistení žalobcu a postupovali v súlade so zákonom č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 404/2011 Z. z.“) a zákonom NR SR č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 171/1993 Z. z.“), rozporuje v plnej miere dôvodnosť okolností odôvodňujúce navýšenie minimálnej výšky nemajetkovej ujmy, ktoré uvádza žalobca.
Žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 24.03.2022 uvádza, že cit.: „ ... minimálna hranica náhrady nemajetkovej ujmy musí byť „posunutá“ vyššie v prospech žalobkyne, a to aj s prihliadnutím na sumu, ktorá je štandardne priznávaná osobám, ktoré sa nachádzali nezákonne vo väzbe ... a ktorá sa pohybuje v rozmedzí 20 až 60 eur za deň. ... avšak ani spomenutú hornú hranicu - 60 eur za deň obmedzenia osobnej slobody - nemožno vnímať ako absolútnu.“
Vo vzťahu k vyššie uvedenému tvrdeniu žalovaný uvádza, že sa zo strany žalobcu jedná o „novotu“, ktorá je ním účelovo prezentovaná až teraz po druhom pojednávaní vo veci v roku 2022, teda v značnom časovom odstupe od podania oboch žalôb. Žalobca pri novom navýšení výpočtu náhrady nemajetkovej ujmy vychádza z predstavy, že Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov je väzením, a teda je nutné považovať deň zaistenia cudzinca za deň strávenia osoby „vo väzení.“ Uvedené účelové pripodobnenie žalovaný rozporuje s tým, že uvedené nie je pravdou, pričom žalovaný uvedenú „analógiu“ v tomto smere odmieta. Žalobca sa vo väzení nenachádzal, jeho zaistenie v predmetnom zariadení bolo realizované na základe vykonateľných rozhodnutí policajných orgánov o zaistení žalobcu, ktoré takýto postup plne odôvodňovali.
Žalovaný nevidí dôvod na ďalšie navýšenie „navýšenia minimálnej náhrady nemajetkovej ujmy“ a uvádzanie nových výpočtov jej celkovej, konečnej výšky, nakoľko ak žalobca údajnú ujmu utrpel a podal žalobu o jej nahradenie, tak v rozhodnom čase vychádzal z pre neho relevantných okolností odôvodňujúcich výpočet prezentovaný v žalobách. Takáto podstatná zmena výpočtu sumy, ktorú žalobca od žalovaného v predmetnom konaní požaduje, ešte k tomu s odstupom štyroch rokov od podania žaloby, výrazne spochybňuje tvrdenia žalobcu o utrpení akejkoľvek ujmy, keďže po štyroch rokoch konania si uvedomil, že žalobami požaduje „príliš nízku sumu.“ Uvedený postup žalobcu žalovaný odmieta a považuje ho za špekuláciu a účelové naťahovanie konania.
Žalovaný namieta, že „Stanovisko Ligy za ľudské práva k podmienkam v zaistení v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Medveďove zo dňa 17.3.2020“ spolu s prílohami je rozsiahlym vyjadrením tretieho sektora, ktoré nie je právne záväzné, je účelovo vypracované a tvrdenia sa nezakladajú na pravde a žalovaný tieto rozporuje v celom rozsahu. V zariadení Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov v rokoch 2015 a 2016 prebiehali na základe Dohody o spolupráci s mimovládnou organizáciou Liga za ľudské práva, monitoringy pre UNHCR, ktorými sa monitorovala všeobecná situácia v predmetnom zariadení, pričom prebiehali stretnutia so zaistenými cudzincami a stretnutia s vedením zariadenia. Z každého monitoringu bola spracovaná „Správa z monitorovania pre UNHCR na základe Dohody o spolupráci“
V období rokov 2015 a 2016 boli v predmetnom zariadení prijatí pracovníci Slovenskej humanitnej rady, MARGINAL, UNHCR, IOM, CPP či Kancelárie verejného ochrancu práv. Zo strany žiadnej z menovaných inštitúcii neboli zaznamenané na adresu Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov žiadne negatívne reakcie. V roku 2015 vykonávala mimovládna organizácia Liga za ľudské práva monitoring žiadateľov o azyl umiestnených v útvare zaistenia pre UNHCR na základe Dohody o spolupráci. Z jednotlivých správ cituje viackrát opakovanú prvú vetu v závere monitorovacej správy: „Vo všeobecnosti hodnotíme situáciu v ÚPZC Medveďov ako dobrú, spĺňajúcu základné štandardy starostlivosti o zaistených cudzincov, v niektorých otázkach plniac svoje úlohy iste aj nadštandardne.“
„Oznámenie o výsledku prieskumu zameraného na umiestňovanie zaistených príslušníkov tretích krajín v priestoroch s oddeleným režimom zaistenia a návrh opatrení s výzvou na ich prijatie č. XXXX/XXXX/VOP zo dňa 29.10.2015“ je žalobcom predloženým listinným dôkazom, ktorý má preukazovať nehumánne podmienky v zariadení Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov. S uvedeným oznámením sa žalovaný nestotožňuje a v ňom uvádzané tvrdenia nepovažuje za pravdivé. Predmetné

oznámenie rovnako neobsahuje a nepopisuje podmienky prípadu vo vzťahu k žalobcovi, t. j. žalobca predkladá dôkaz, ktorý sa na jeho prípad nevzťahuje, a preto ho žalovaný považuje za nepoužiteľný a účelový a dovoľujeme si navrhnúť súdu prvej inštancie, aby naň neprihliadal.
Žalobcom predkladané rozhodnutia, resp. ich časti Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré súdu prvej inštancie a žalovanému neboli predložené v úradnom jazyku, sa právne ani skutkovo nepribližujú k prípadu žalobcu a podľa žalovaného ich nie je možné na prípad žalobcu použiť, nakoľko sa naň nevzťahujú, keďže vychádzajú z úplne odlišných právnych aj skutkových okolností. Zároveň je žalovaný toho názoru, že len odkaz na rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva, navyše nesúvisiace s prípadom žalobcu, automaticky bez ďalšieho nezakladá nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy a tento nárok ani nepreukazuje.
Právny rámec vzťahujúci sa na žalobcu podliehal režimu zákona č. 404/2011 Z. z., v súlade s ktorým je vydaný Vnútorný poriadok Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, ktorý bližšie upravuje podmienky zariadenia a práva a povinnosti zaistených osôb. Predmetnému režimu bol podriadený aj žalobca, čo je nesporný fakt.
Podľa § 96 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z. z., cit.: „Štátny príslušník tretej krajiny je povinný dodržiavať vnútorný poriadok zariadenia, plniť príkazy a pokyny policajta.“
Podľa § 92 ods. 5 zákona č. 404/2011 Z. z., cit.: „Zariadenie prevádzkuje Policajný zbor. Riaditeľ zariadenia vydá vnútorný poriadok, v ktorom upraví podrobnosti o právach a povinnostiach štátneho príslušníka tretej krajiny umiestneného v zariadení.“
Postavenie žalobcu či jeho znevýhodnenie v súvislosti so samotou žalovaný odmieta a rozporuje. Žalovaný uvádza, že žalobca bol umiestnený v hlavnej budove z dôvodu zohľadnenia ženského pohlavia žalobcu, pričom izba bola oproti iným izbám väčšej rozlohy, bola nadštandardne zariadená, nakoľko bola vybavená samostatným sociálnym zariadením (WC, umývadlo s pitnou vodou, sprcha). Uvedené je možné považovať jednoznačne (v porovnaní s inými zaistenými osobami v rozhodnom čase) za výhodu. Tvrdenie žalobcu o tom, že v zariadení mu bola pridelená mužská rovnošata spolu s mužskou spodnou bielizňou príliš veľkej veľkosti sa nezakladá na pravde, ide o účelovo vymyslené tvrdenie, ktoré žalovaný sporuje. Žalobcovi bolo v zariadení poskytnuté výlučne dámske oblečenie v adekvátnej veľkosti, a to opakovane - dámska tepláková bunda, dámske teplákové nohavice, dámska pyžamová blúza, dámske pyžamové nohavice, dámsky pulóver, papuče, dámska košeľa, dámske členkové ponožky (2 páry), dámske zimné ponožky (2 páry), dámske tielko (3 kusy), dámske nohavičky (2 kusy), dámske zimné spodky (2 kusy), uterák (2 kusy), utierka (1 kus), biela plachta, povlečenie na podhlavník, povlečenie na prikrývku.
Taktiež žalobcovi boli opakovane poskytnuté hygienické potreby (zubná pasta a kefka, toaletný papier, prací prášok, mydlo, dámske hygienické vložky). Každej požiadavke žalobcu smerujúcej k vydaniu vecí (oblečenie, hygienické potreby) bolo bezodkladne vyhovené, a to opakovane, pričom žalobcovi bol opakovane spravený nákup potrieb, ktoré žiadal.
Vyhotovenie fotografie žalobcu spolu s odobratím daktyloskopických odtlačkov je nevyhnutné pre zadanie osoby do informačného systému. Vyhotovenie fotografie zakrývajúcej tvár bráni do budúcna rozpoznaniu osoby, a teda by uvedené nemalo žiaden reálny zmysel. Žalovaný v maximálnej miere rešpektuje a rešpektoval náboženské vyznanie žalobcu, fotografiu do predmetného informačného systému zhotovila žena bez prítomnosti mužov, a teda je vylúčený akýkoľvek zásah do integrity žalobcu a jeho ľudskej dôstojnosti.
Žalovaný rozporuje tvrdenia žalobcu ohľadom znemožnenia stravovania v súlade s jeho vierou a náboženským presvedčením, nakoľko tvrdenia žalobcu sa nezakladajú na pravde v žiadnom ohľade. Stravovanie príslušníkov tretích krajín je zabezpečené podľa miestnych podmienok v súlade so zásadami správnej výživy a s prihliadnutím na vek, zdravotný stav a náboženské vyznanie. V zariadení je pri stravovaní rešpektovaný Ramadán a teda je vylúčené, že by bolo žalobcovi v zariadení poskytované bravčové mäso.
Vo vzťahu k údajnej samote, izolácii žalobcu, odopieraní návštev a podobne žalovaný uvádza, že uvedené nie je pravdou. Žalobcovi boli návštevy umožnené a sprostredkované vždy podľa jeho požiadaviek, dokonca nadštandardne v porovnaní s inými osobami v rozhodnom čase. Žalobcovi boli umožnené, a to opakovane, návštevy vtedajšieho právneho zástupcu, ako aj osoby, ktorú označil za svojho bratranca (A. W.), pričom ich vzájomná návšteva bola umožnená v mesiacoch január a február 2016 sedemkrát.
Žalovaný namieta existenciu priameho a bezprostredného súvisu medzi psychickými problémami žalobcu a pobytom v zariadení, uvedené žalobca nepreukázal. V konaní nebolo bez najmenších pochybností preukázané, že psychické problémy žalobcu, resp. ich jedinou a výlučnou príčinou bol pobyt v zariadení. Zo súvisiaceho spisového materiálu je zrejmé, že žalobca trpel psychickými problémami,

avšak zo žiadnej z lekárskych správ nevyplýva, že by tieto súviseli s pobytom v zariadení. Ďalej je nutné uviesť, že žalobca utekal z vojnou zmietanej krajiny, ako sám opakovane tvrdil, a teda žalovaný zastáva názor, že prežité traumy a psychické problémy súvisia so stratami a útekom z domova ako takým, dlhou cestou do bezpečnej krajiny prežitým stresom z uvedeného. Žalobcovi bola v zariadení poskytnutá aj odborná pomoc, dokonca osobou ženského pohlavia a hovoriacou arabským jazykom, aby sa žalobcovi čo najviac priblížila a poskytla adekvátnu pomoc.
Z lekárskych správ zariadenia je zrejmé, že žalobcovi bola poskytovaná nadštandardná zdravotná starostlivosť. Žalovaný namieta tvrdenie žalobcu o tom, že mu zdravotná starostlivosť poskytnutá nebola alebo že mu bola odopieraná, vplyvom čoho sa mu mal zhoršiť zdravotný stav. Uvedené je lož. Žalobca dokonca lekársku pomoc niekoľkokrát sám odmietol, pričom z jednotlivých lekárskych záverov je zrejmé, že žalobca vážnymi zdravotnými problémami netrpel. Žalobcu v zariadení dvakrát denne kontrolovali zdravotné sestry aj všeobecný lekár pre dospelých. Uvedené je nesporným faktom.
Žalobca v zariadení držal hladovku celkovo dvakrát, a to od 23.11.2015 do 02.12.2015 a od 11.01.2016 do 02.02.2016, o čom bol vyrozumený aj dozorujúci prokurátor, pričom dôvodom bolo podľa vyhlásenia žalobcu okamžité spojenie sa s rodinou cez internet, ďalej tiež nemožnosť zobrať si všetky veci a pokračovanie v hladovke bolo zo strany žalobcu odôvodnené pobytom v zariadení. Počas hladoviek bol žalobca taktiež pod dohľadom zdravotníckeho personálu zariadenia. Žalovaný žalobcu „nenechal trpieť osamote“ ako sám uvádza, poskytoval mu zdravotnú starostlivosť tak, ako si to vyžadoval jeho zdravotný stav. Žalovaný rozporuje tvrdenie žalobcu o akejsi súťaži na ukončenie hladovky žalobcu údajne vyhlásenej medzi príslušníkmi v zariadení. Uvedené žalobca nijako nepreukázal.
Tvrdenie žalobcu, že počas eskorty mu boli založené putá a tým došlo k porušeniu jeho základných ľudských práv až v takej miere, že uvedené napĺňa podmienky priznania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, nie je dôvodná. Žalobcovi boli založené putá pri vykonávaní eskorty, pričom o založení pút rozhoduje vždy veliteľ eskorty v súlade s oprávnením policajta podľa zákona č. 171/1993 Z. z, ktorý sa rozhoduje vždy vzhľadom na konkrétne okolnosti s poukazom na ochranu verejného záujmu. Žalobca bol v zmysle vnútroštátnych právnych predpisov uvedené povinný strpieť. Žalovaný podotýka, že na založenie pút žalobcovi existovali zákonné dôvody, pričom zákonné oprávnenia zasahujúcimi policajtmi neboli prekročené. Policajti používajú donucovacie prostriedky zákonným spôsobom a v nevyhnutnej miere v opodstatnených prípadoch. Policajt pri ich použití zvažuje všetky okolnosti, aby nedošlo k zmareniu prebiehajúceho úkonu. V tejto súvislosti žalovaný dodáva, že členom eskorty bola vždy aj policajtka - žena, čo vyvracia tvrdenia žalobcu o tom, že bol predvádzaný výlučne mužmi, ktoré v ňom vzbudzovali obavy a strach.
Žalovaný tiež dodáva, že žalobca po vstupe na územie Európskej únie prechádzal viacerými bezpečnými krajinami, ale v žiadnej nepožiadal o azyl a v žiadnej na svoje psychické problémy neupriamoval, vôbec ich nespomínal. Žalobca dokonca odmietol požiadať o azyl aj na Slovensku, a to ani po opakovaných otázkach zo strany správneho orgánu, čo žalovaný považuje za účelové predovšetkým s poukazom na tvrdenie žalobcu o jeho zraniteľnom postavení, prežité útrapy a skutočnosť, ktorú žalobca opakovane sám tvrdí - postavenie utečenca ohrozeného vojnou a hľadajúceho bezpečné útočisko.
Rozhodnutie správneho orgánu č. Z.-G.-I.-XX-XXX/XXXX-W. zo dňa 20.01.2016 o zaistení žalobcu nebolo zrušené správnym súdom z dôvodu jeho nezákonnosti, nakoľko táto správnym súdom v rámci správneho prieskumu rozhodnutia konštatovaná nebola. V tomto smere žalovaný poukazuje na relevantné časti odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/17/2016-103 zo dňa 25.02.2016, cit.: „ ...neurčenie krajiny vyhostenia bolo zjavne dôvodným ...v čase vydania napadnutého rozhodnutia nebolo možné považovať žalobcu za zraniteľnú osobu .... ani v jednej z výpovedí sa žalobca nezmienil o tom, že by bol objektom dokonca opakovaného fyzického či psychického násilia ...v žiadnom z vykonaných výsluchov sa žalobca nezmienil o akýchkoľvek zdravotných ťažkostiach ... žalobca uviedol, že nemá žiadne zdravotné problémy a nepožaduje žiadne lekárske ošetrenie či konzultáciu ... žalobca uviedol, že nemá žiadne finančné prostriedky, nemal zabezpečené žiadne ubytovanie na Slovensku ... žalobca nikdy v konaní pred odporcom neprezentoval žiadne zdravotné a teda ani psychické problémy.“

14. Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 19C/24/2018-273 zo dňa 25.5.2022 tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 481,- eur, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 240,87 eur od 25.1.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 240,13 eur od 29.11.2016 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy.

15. Na základe odvolania strán sporu, odvolací súd uznesením č.k. 26Co/84/2022 - 388 zo dňa 6.6.2023 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie.
Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie nevyhotovil rozsudok v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. V odôvodnení rozsudku nie sú uvedené komplexne skutkové zistenia v spojitosti s čiastkovými zisteniami, ktoré by mali mať logickú nadväznosť, aby v súhrne umožnili vytvoriť záver o celkovom skutkovom stave.
Odvolací súd uviedol, že povinnosťou súdu prvej inštancie bude opätovne posúdiť žalobou uplatnenú požiadavku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, dôsledne sa zaoberať splnením všetkých predpokladov úspešného uplatnenia práva na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenú pri výkone verejnej moci, zaoberať sa naplnením, resp. nenaplnením každého jednotlivého žalobkyňou uvádzaného dôvodu o opodstatnenosti tejto požiadavky, a to z hľadiska okolností uvádzaných v konaní pred súdom prvej inštancie a zopakovaných v odvolacom konaní.

16. Na základe vykonaného dokazovania - výsluchu strán sporu, oboznámením sa s písomnými vyjadreniami strán sporu, oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to: Rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Trnava č. Z.-G.-I.-XXX-XXX/XXXX-W. zo dňa 15.12.2015; Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/1/2016-43 zo dňa 20.1.2016; Rozhodnutím oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Trnava č. Z.-G.-I.-XX-XXX/XXXX-W. zo dňa 20.1.2016; Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Sp/17/2016-103 zo dňa 25. februára 2016; Zápisnicou o vyjadrení účastníka konania zo dňa 19.10.2015 a dňa 20.1.2016; Stanoviskom Ligy za ľudské práva zo dňa 17.3.2020; Oznámením verejnej ochrankyne práv zo dňa 29.10.2015; Záznamom zo psychologickej intervencie zo dňa 31.5.2016; Správou zo psychologického vyšetrenia zo dňa 29.12.2016 a zo dňa 25.1.2017; Správou zo psychiatrického vyšetrenia zo dňa 30.12.2016 Psychologickou správou zo dňa 12.1.2016; Jedálnym lístkom pre cudzincov ZK ÚPZC Medveďov; Monitorovacími správami; Knihou návštev a zistil nasledovný skutkový stav:
Dňa 19.10.2015 vydal správny orgán rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobkyne č. Z.-G.-I.-XXX-XXX/XXXX-W. a súčasne uložil žalobkyni zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky po dobu 2 rokov.
Dňa 19.10.2015 bola žalobkyňa zaistená podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov za účelom zabezpečenia jej vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy rozhodnutím správneho orgánu č. Z.-G.-I.-XXX-XXX/XXXX-W..
Dňa 15.12.2015 bola žalobkyňa príkazom Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov č. Z.-G.-A.-XXX-XXX/XXXX-Q. prepustená zo zaistenia z dôvodu, že zanikol účel zaistenia .
Dňa 15.12.2015 vydal správny orgán - Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trnava rozhodnutie o zaistení žalobkyne č. Z.-G.-I.-XXX-XXX/XXXX-W. podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, teda z dôvodu výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení, a to na čas nevyhnutne potrebný, najdlhšie však do 19.4.2016. (čl. 41 spisu 19C/24/2018)
Dňa 20.1.2016 Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 9Sp/1/2016-43 zrušil rozhodnutie o zaistení žalobkyne č. Z.-G.-I.-XXX-XXX/XXXX-W. a vec vrátil správnemu orgánu na ďalšie konanie. (čl. 45 spisu 19C/24/2018)
Dňa 20.1.2016 vydal správny orgán - Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trnava rozhodnutie o zaistení žalobkyne č. Z.-G.-I.-XX-XXX/XXXX-W. podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov teda z dôvodu výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení, a to na čas nevyhnutne potrebný, najdlhšie však do 19.4.2016. (čl. 9 spisu 13C/31/2018)
Dňa 25.2.2016 Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4Sp/17/2016-103 zrušil rozhodnutie správneho orgánu č. Z.-G.-I.-XX-XXX/XXXX zo dňa 20.1.2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. (čl. 26 spisu 13C/31/2018)
Zaistenie žalobkyne na základe predmetných rozhodnutí o zaistení trvalo od 15.12.2015 do 20.1.2016, t.j. 37 dní na základe rozhodnutia o zaistení zo dňa 15.12.2015 a následne od 20. januára 2016 do 25. februára 2016 - t.j. 37 dní a to na základe rozhodnutia o zaistení zo dňa 20.1.2016 .

17. Predmetom konania bolo uplatnenie náhrady škody - nemajetkovej ujmy, ktorá mala žalobkyni vzniknúť nezákonným Rozhodnutím o zaistení č. Z.-G.-I.-XXX-XXX/XXXX-W. vydaným dňa 15.12.2015 Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Trnava a nezákonným Rozhodnutím o zaistení č. Z.-G.-I.-XX-XXX/XXXX-W. vydaným dňa 20.1.2016 Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Trnava, ktorými jej bola obmedzená osobná sloboda, resp. jej bola pozbavená.
18. Skutkový stav tak ako je opísaný v bode 16 tohto rozsudku nebol medzi stranami sporný, medzi stranami bolo sporné:

- či predmetné rozhodnutia boli zrušené pre nezákonnosť
- vznik škody/ujmy
- príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody,
teda existencia základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu žalovaným tak, ako to predpokladá Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.
19. Podľa § 3 ods. 1 písm. b) Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení platnom do 28.2.2019, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody.

Podľa § 3 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení platnom do 28.2.2019, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 7 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení platnom do 28.2.2019, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody má ten, na kom bolo vykonané, ak bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné alebo pri ňom došlo k nesprávnemu úradnému postupu.

Podľa § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení platnom do 28.2.2019, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 17 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení platnom do 28.2.2019, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení platnom do 28.2.2019, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení platnom do 28.2.2019, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení platnom do 28.2.2019, výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Rím, 4.XI.1950, v znení platnom od 1.6.2010), každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanového zákonom:
- zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu, alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní.

Podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý, kto bol zatknutý alebo pozbavený slobody v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

20. Súd po zistení, že bola splnená podmienka predbežného prerokovania nároku, na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v danej veci boli splnené i všetky zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu a to existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody a to vzhľadom na nasledovné:

20.1. Nezákonné rozhodnutie
Vzhľadom na povahu uplatneného nároku - škoda, ktorá mala vzniknúť obmedzením/pozbavením osobnej slobody žalobkyne na základe rozhodnutí o zaistení, súd na uplatnený nárok aplikoval ustanovenie § 3 ods. 1 písm. b) Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení platnom do 28.2.2019 (,,štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody“) a naň nadväzujúce ustanovenie § 7 citovaného zákona (,,právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody má ten, na kom bolo vykonané, ak bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné alebo pri ňom došlo k nesprávnemu úradnému postupu“).
Žalobkyňa bola zaistená dňa 15.12.2015 rozhodnutím správneho orgánu - Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trnava (č. Z.-G.-I.-XXX-XXX/XXXX-W.), ktoré bolo po podaní opravného prostriedku žalobkyňou zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. č.k. 9Sp/1/2016-43 zo dňa 20.1.2016, vec bola vrátená správnemu orgánu na ďalšie konanie a súčasne Krajský súd v Bratislave nariadil bezodkladné prepustenie žalobkyne zo zaistenia. Dôvodmi zrušenia rozhodnutia bolo zistenie takej vady, ktorá mala vplyv na jeho zákonnosť a jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov.
Dňa 20.1.2016 bola žalobkyňa znova zaistená rozhodnutím správneho orgánu - Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trnava (č. Z.-G.-I.-XX-XXX/XXXX-W.), ktoré bolo po podaní opravného prostriedku žalobkyňou Krajským súdom v Bratislave rozsudkom č.k. 4Sp/17/2016-103 zo dňa 25.2.2016 zrušené a vrátené na ďalšie konanie, súčasne Krajský súd v Bratislave nariadil bezodkladné prepustenie žalobkyne zo zaistenia. Súd dospel k názoru, že sú splnené podmienky pre zrušenie rozhodnutia z dôvodov, že zistenie skutkového stavu veci je nedostatočné na posúdenie veci a že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.
Z uvedeného vyplýva, že obe predmetné rozhodnutia (Rozhodnutie o zaistení žalobkyne č. Z.-G.-I.-XXX-XXX/XXXX-W. zo dňa 15.12.2015 a Rozhodnutie o zaistení žalobkyne č. Z.-G.-I.-XX-XXX/XXXX-W. zo dňa 20.1.2016) boli zrušené pre nezákonnosť, keď podľa Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 27/2011 zo dňa 20.3.2012 ,,Zákonnosť či nezákonnosť rozhodnutia je vo všeobecnosti otázkou súladu rozhodnutia s objektívnym právom. Teda aj napriek tomu, že zákon č. 514/2003 Z.z. nedefinuje, čo sa považuje za nezákonné rozhodnutie, je možné konštatovať, že pod nezákonným rozhodnutím sa rozumie akékoľvek rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky, vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republiky viazaná. Právna úprava osobitne ani neupravuje, či nezákonnosť rozhodnutia musí byť výslovne konštatovaná v zrušujúcom rozhodnutí (vo výroku alebo jeho odôvodnení), ale podľa názoru dovolacieho súdu, pokiaľ príslušný orgán určité rozhodnutie zrušil (zmenil) z dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia, možno uzavrieť, že sa tak mohlo stať jedine z dôvodu jeho rozporu s platnými právnymi predpismi, teda z dôvodu jeho nezákonnosti. Potom tak rozhodnutie, ktoré bolo zrušené z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, z dôvodu nesprávne alebo nedostatočne zisteného skutkového stavu ako i z dôvodu vady konania je nezákonné a za splnenia ostatných zákonných podmienok môže zakladať zodpovednosť štátu za škodu, ktorá prípadne z takéhoto rozhodnutia účastníkovi vznikla. Ak v preskúmavanej veci príslušný orgán, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd nepochybne bol, zrušil právoplatné rozhodnutie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, možno dospieť k záveru, že ho zrušil z dôvodu jeho nezákonnosti, pretože takéto rozhodnutie (ktoré vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) je v rozpore s objektívnym právom, s príslušnými právnymi predpismi, teda je nezákonné. Otázku nezákonnosti súdy nemôžu (v konaní o náhradu škody uplatňovanú titulom nezákonného rozhodnutia) riešiť ako otázku predbežnú, lebo ju už vyriešil orgán v zrušujúcom rozhodnutí, ktorého právny názor musí rešpektovať tak súd, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie, ako aj súd rozhodujúci o náhrade škody. Pre súd, rozhodujúci o náhrade škody je potom takéto rozhodnutie záväzné a súd musí vychádzať zo zistenej nezákonnosti príslušným orgánom (vyjadrenej tým, že rozhodnutie ruší alebo mení), v danej veci zo zrušujúceho rozhodnutia z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.“

Napokon i odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí konštatoval, že v danom prípade nesporne prišlo k vydaniu rozhodnutia o pozbavení osobnej slobody žalobkyne na základe rozhodnutí ktoré boli vykonané a následne zrušené ako nezákonné.

20.2. Vznik škody
Nezákonným rozhodnutím o zaistení vznikla žalobkyni škoda - nemajetková ujma, keď žalobkyňa bola pozbavená osobnej slobody od 15.12.2015 do 20.1.2016, t.j. 37 dní a následne od 20. januára 2016 do 25. februára 2016 - t.j. 37 dní (celkovo 74 dní), teda rozhodnutie bolo na žalobkyni vykonané (§ 7 Zákona č. 514/2003 Z.z.). Pozbavením osobnej slobody došlo k zásahu do základného ľudského práva žalobkyne deklarovaného Všeobecnou deklaráciou ľudských práv prijatou Valným zhromaždením Organizácie spojených národov v roku 1948 - práva na slobodu (článok 3 Všeobecnej deklarácie ľudských práv ,, Každý má právo na život, slobodu a osobnú bezpečnosť.“)
20.3. Príčinná súvislosť medzi nezákonnosťou rozhodnutia a vznikom škody.
Je nepochybné, že obmedzenie osobnej slobody žalobkyne bolo v priamej príčinnej súvislosti s predmetnými rozhodnutiami o zaistení, keď tieto boli vykonateľné dňom vydania rozhodnutia, teda ich účinky nastali dňom ich vydania, keď týmto dňom bola žalobkyňa zaistená a pozbavená osobnej slobody.
21. Nemajetková ujma

21.1. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd dospel k záveru, že vzhľadom na ujmu spôsobenú žalobkyni nezákonným rozhodnutím - pozbavenie osobnej slobody žalobkyne nepretržite v trvaní 74 dní, nie je dostatočným zadosťučinením iba samotné konštatovanie porušenia práva, a to vzhľadom na dĺžku trvania pozbavenia osobnej slobody žalobkyne a tiež z dôvodu, že bolo zasiahnuté do základného ľudského práva - práva na slobodu, je dôvodné priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch súd zohľadňoval v zmysle citovaného ustanovenia § 17 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z., osobu poškodenej a jej doterajší život; závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo; závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenej v súkromnom živote; závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenej v spoločenskom uplatnení a dospel k záveru, že priznaná výška nemajetkovej ujmy vyjadrená v peniazoch je primeraná a to vzhľadom na nasledovné skutočnosti: Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že žalobkyňa bola v zmysle readmisnej dohody prevzatá z územia Českej republiky z dôvodu jej neoprávneného pobytu a na základe protokolu o vyhostení, pričom na územie Slovenskej republiky mala vstúpiť nelegálne z územia Rakúskej republiky. Uvedené nebolo v konaní sporné. Žalobkyňa teda i na územie Slovenskej republiky vstúpila bez akýchkoľvek cestovných dokladov, teda nelegálne. Z jej konania je zrejmé, že ani nemala záujem požiadať o azyl, nakoľko sa snažila dostať do Nemecka alebo do Nórska čo uviedla tak pri výsluchu dňa 20.1.2016 (Zápisnica o vyjadrení účastníka čl. 99 až 100 spisu) ako i pred súdom. Žalobkyňa na území Slovenskej republiky nežiadala o azyl pričom o možnosti požiadať o azyl bola poučená už pri výsluchu dňa 19.10.2015 (Zápisnica z výsluchu čl. 92 až čl. 94 predmetného spisu). Žalobkyňa nevedela hodnoverne na pojednávaní pred súdom vysvetliť, prečo o azyl nepožiadala, tvrdenie, že: ,,jej cieľom bolo dostať sa k snúbencovi do Nórska, a nie je logické, aby snúbenec mal pobyt v Nórsku a ona na Slovensku, a o azyl na Slovenku požiadala až po tom, čo sa s ňou snúbenec z dôvodu zadržania rozišiel“, podľa názoru súdu neobstojí, keď následne aj sama žalobkyňa uviedla, že jej nezáležalo na tom, v ktorej krajine EÚ požiada o azyl, záležalo jej aby bola v bezpečí. Ak by tomu tak skutočne bolo (že jej išlo o bezpečnosť), požiadala by o azyl v prvej krajine, kde to bolo možné. Z výpovede žalobkyne na oddelení cudzineckej polície OO PZ Trnava dňa 19.10.2015 (Zápisnica z výsluchu čl. 92 až čl. 94 predmetného spisu) vyplýva, že zo Sýrie vycestovala do Turecka, kde strávila 10 dní, stretli sa s prevádzačom, ktorý ich mal dostať do Európy, potom išli člnom do Grécka, odtiaľ do Macedónska, Srbska, Maďarska, Rakúska, Slovenska, Česka, kde bola spolu s bratrancom zadržaná. Žalobkyňa, ak by jej skutočne išlo o to dostať sa do bezpečia mala možnosť o azyl požiadať v prvej bezpečnej krajine.
Súd sa stotožňuje s názorom žalovaného, že konanie o zaistení žalobkyne bolo začaté výlučne v dôsledku vlastného, vedomého konania žalobkyne, žalobkyňa si mala a musela byť vedomá, že ilegálny vstup na územie ktoréhokoľvek štátu Európskej únie môže mať za následok sankcie podľa legislatívy príslušného štátu. Na túto skutočnosť súd prihliadal ako na okolnosť za ktorej došlo k ujme a ktorú zohľadňoval pri určení výšky škody v súlade s ustanovením § 17 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z..
V tejto súvislosti súd poukazuje i na to, že nemožno ani zohľadňovať skutočnosť na ktorú poukazoval zástupca žalobkyne a to, že: ,,žalobkyňa bola v obzvlášť zraniteľnom postavení cudzinca unikajúceho zo závažných dôvodov z krajiny svojho pôvodu - pochádza z vojnou zmietaného mesta W. v Sýrii“, keď zo samotnej výpovede žalobkyne dňa 19.10.2015 na oddelení cudzineckej polície PZ Trnava vyplýva, že žalobkyňa síce odišla zo Sýrie, avšak ani v Turecku a ani v Grécku, teda v prvej krajine Európskej

únie nepožiadala o štatút vojnového utečenca, resp. nepožiadala o začatie azylového konania. Z jej výpovedí jednoznačne vyplýva, že cieľovou destináciou bolo v jej prípade Nemecko, kde mala v úmysle študovať, prípadne krajiny severnej Európy kde sa mali nachádzať jej blízke osoby.

21.2. Výpočet výšky nemajetkovej ujmy
Žalobkyňa pri výpočte výšky nemajetkovej ujmy poukazovala na to, že zákon o zodpovednosti za škodu v aktuálnom znení neustanovuje žiadny vzorec, na základe ktorého by bolo možné oceniť pozbavenie či obmedzenie osobnej slobody, pričom zákon o zodpovednosti za škodu v znení účinnom pred 1. januárom 2013 takýto vzorec upravoval v ustanovení § 17 ods. 4, kde sa uvádzalo: „Výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a § 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody." Žalobkyňa teda pri výpočte výšky nemajetkovej ujmy vychádzala analogicky u uvedeného ustanovenia a výšku nemajetkovej ujmy vypočítala nasledovne:
- Zaistenie od 15.12.2015 do 20.1.2016 (celkovo 37 dní) - priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky dosiahla v roku 2014 výšku 858,- eur a v roku 2015 výšku 883,- eur; 1/30 z uvedenej sumy v roku 2014 predstavuje 28,60 eur a v roku 2015 sumu 29,43 eur; žalobkyňa bola pozbavená osobnej slobody celkovo 37 dní, z toho 17 dní v roku 2015 a 20 dní v roku 2016; celková nemajetková ujma je 1.074,80 eur (17 dní krát 28,60 eur + 20 dní krát 29,43 eur)
- Zaistenie od 16.1.2016 do 25.2.2016 (celkovo 37 dní) - priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky dosiahla v roku 2015 výšku 883,- eur; 1/30 z uvedenej sumy predstavuje 29,43 eur; 29,43 eur krát 37 dní = 1.088,91 eur.
Vzhľadom na všetky v rozsudku uvedené skutočnosti z ktorých súd vychádzal pri rozhodovaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sa súdu javilo spravodlivým, primeraným a opodstatneným určiť výšku nemajetkovej ujmy zo sumy životného minima v čase kedy žalobkyňa bola pozbavená osobnej slobody, keď výška nemajetkovej ujmy by mala korešpondovať aj zo životnou úrovňou obyvateľstva v štáte, v ktorom sa náhrada priznáva. Súd zohľadnil tiež skutočnosť, že žalobkyňa nie je štátnou príslušníčkou štátu v ktorom sa náhrada priznáva, preto vychádzal zo životného minima a nie z priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky. (V rámci predbežného právneho posúdenia boli strany sporu oboznámené s aplikáciou súm životného minima pri rozhodovaní o nemajetkovej ujme v peniazoch).
Preto súd priznal žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 481,- eur, ktorá bola určená nasledovne:
Z webovej stránky Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR súd zistil, že výška životného minima na plnoletú fyzickú osobu bola v období od 1.7.2015 do 30.6.2016 198,09 eur .
Žalobkyňa bola zaistená v období od 15.12.2015 do 20.1.2016 a následne v období od 20.1.2016 do 25.2.2016, t.j. výška životného minima denne a celková výška škody za počet dní zaistenia bola nasledovná:
· od 15.12.2015 do 20.1.2016 - suma 198,09 eur krát 12 mesiacov delene 365 dní v roku = 6,51 eur denne krát 37 dní = 240,87 eur
· od 16.1.2016 do 25.2.2016 suma 198,09 eur krát 12 mesiacov delene 366 dní v roku (priestupný rok - mesiac február mal 29 dní) = 6,49 eur denne krát 37 dní = 240,13 eur.

22. K požadovanému tzv. navýšeniu nemajetkovej ujmy žalobkyňou (pojmom ,,navýšenie“ nemajetkovej ujmy žalobkyňa označila svoj nárok na finančné zadosťučinenie, ktoré požadovala vo výške 10.000,- eur s poukazom na ďalšie okolnosti v súvislosti s pozbavením osobnej slobody), ktorý nárok súd posudzoval podľa § 17 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, rovnako ako ujmu - pozbavenie osobnej slobody.

22.1. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, ktorá mala žalobkyni vzniknúť s poukazom na okolnosti tvrdené žalobkyňou (zaobchádzanie s ňou v zariadení; podmienky v zariadení; psychický stav žalobkyne), ktorých následkom mala byť fyzická a psychická ujma žalobkyne, súd má za to, že v konaní nebolo preukázané tak neprimerané správanie sa príslušníkov v zariadení ako ani také podmienky v zariadení, ktoré by boli v rozpore s Vnútorným poriadkom Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov (ďalej označované ako ,,zariadenie“), keď žalovaný sa vyjadril ku všetkým namietaným skutočnostiam (uvedené v bode 13 tohto rozsudku), v konaní nebolo preukázané, že so žalobkyňou by bolo zaobchádzané v rozpore s podmienkami a režimom v zariadení tak ako to upravoval Vnútorný poriadok zariadenia. Samotné vnímanie obmedzujúcich opatrení upravených Vnútorným poriadkom zariadenia, ktorý je vydaný na základe zákona č.404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov,

nie je možné považovať za porušenie týchto práv žalobkyne, keď žalobkyňa bola povinná ,,dodržiavať vnútorný poriadok zariadenia, plniť príkazy a pokyny policajta“ (§ 96 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov).

22.2. Čo sa týka tvrdenia žalobkyne, že zaistenie zanechalo na nej psychické následky, uvedené žalovaný poprel a súd dospel k záveru, že toto tvrdenie žalobkyne nebolo v konaní preukázané. Žalobkyňa ako dôkaz predložila Záznam zo psychologickej intervencie vypracovaný PhDr. W. I., psychologičkou projektu EÚ z fondu pre azyl, migráciu a integráciu zo dňa 31.5.2016 (čl. 32 predmetného spisu); Správu zo psychologického vyšetrenia MUDr. I. K. zo dňa 29.12.2016 a zo dňa 25.1.2017 (čl. 33 a čl. 35 predmetného spisu); Správu zo psychiatrického vyšetrenia MUDr. A. L. zo dňa 30.12.2016 (čl. 34 predmetného spisu); Psychologickú správu Mgr. U. K., psychológa SHR zo dňa 12.1.2016 (čl. 48 spisu 13C/31/2018), z ktorých je zrejmé, že u žalobkyne bola zistená ataptačná porucha s rozvojom úzkostne depresívneho syndrómu; postraumatická stresová porucha.
Z obsahu uvedených správ je zrejmé, že psychické problémy žalobkyne súvisia s jej zážitkami z vojny ako i zo samotného úteku a tieto pretrvávajú, je nepochybné, že žalobkyňa trpela psychickými problémami, ktoré vyžadujú ďalšiu liečbu, avšak súd sa stotožňuje s názorom žalovaného, že zo žiadnej z predložených správ nevyplýva, že by jej psychické problémy akokoľvek súviseli s pobytom v útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov ako takým, že by jej zaistenie a pobyt v zariadení zanechal na nej psychické následky.
Z psychologickej správy Mgr. U. K., psychológa SHR (Solidarita pri riadení migračných tokov) vyplýva, že s klientkou bola uskutočnená psychologická konzultácia za účelom posúdenia psychického stavu; zo záveru vyplýva, že psychológ doporučil psychologickú podporu od osoby ženského pohlavia informovanej o práci s ľuďmi v kríze a s traumou v arabskom jazyku.
Z vyjadrenia žalovaného vyplýva, že žalobkyni bola v zariadení poskytnutá odborná pomoc osobou ženského pohlavia a hovoriacou arabským jazykom, z čoho je zrejmé, že žalovaný sa snažil už existujúci psychický stav žalobkyne zmierňovať a nie prispievať k zhoršovaniu jej psychického stavu.

22.3. Čo sa týka ďalších tvrdení žalobkyne o podmienkach v zariadení a to, že:
- bola ako jediná žena v spoločnosti mužov, čo vnímala negatívne - súd poukazuje na vyjadrenie žalovaného k uvedenému, že žalobkyňa bola umiestnená v hlavnej budove oddelene z dôvodu zohľadnenia ženského pohlavia, pričom izba bola oproti iným izbám väčšej rozlohy, bola nadštandardne zariadená, nakoľko bola vybavená samostatným sociálnym zariadením (WC, umývadlo s pitnou vodou, sprcha), čo je možné považovať v porovnaní s inými zaistenými osobami v rozhodnom čase za výhodu. Vzhľadom na uvedené, súdu nie je zrejmé aký negatívny dopad mala mať na žalobkyňu skutočnosť, že bola jediná žena v spoločnosti mužov, keď žalobkyňa vôbec neuviedla, aký negatívny dopad mala na ňu táto skutočnosť, neopísala/neuviedla žiadne skutkové tvrdenia rozhodujúce pre posúdenie vzniku ujmy. Skutočnosť, že bola ako jediná žena v spoločnosti mužov, čo vnímala negatívne, len skonštatovala.

- bola nútená obliekať si mužské rovnošaty spolu s mužskou spodnou bielizňou príliš veľkej veľkosti - žalovaný k tomuto tvrdeniu uviedol, že sa nezakladá na pravde, žalobkyni bolo v zariadení poskytnuté výlučne dámske oblečenie v adekvátnej veľkosti, a to opakovane - dámska tepláková bunda, dámske teplákové nohavice, dámska pyžamová blúza, dámske pyžamové nohavice, dámsky pulóver, papuče, dámska košeľa, dámske členkové ponožky (2 páry), dámske zimné ponožky (2 páry), dámske tielko (3 kusy), dámske nohavičky (2 kusy), dámske zimné spodky (2 kusy), uterák (2 kusy), utierka (1 kus), biela plachta, povlečenie na podhlavník, povlečenie na prikrývku. Taktiež jej boli opakovane poskytnuté hygienické potreby (zubná pasta a kefka, toaletný papier, prací prášok, mydlo, dámske hygienické vložky). Každej požiadavke žalobkyni smerujúcej k vydaniu vecí (oblečenie, hygienické potreby) bolo bezodkladne vyhovené, a to opakovane.
Toto tvrdenie žalobkyne vzhľadom na uvedené súd nemal za preukázané.

- nebolo jej umožnené stravovať sa v súlade s jej náboženským vyznaním - žalovaný sa vyjadril, že stravovanie príslušníkov tretích krajín je zabezpečené podľa miestnych podmienok v súlade so zásadami správnej výživy a s prihliadnutím na vek, zdravotný stav a náboženské vyznanie, v zariadení je pri stravovaní rešpektovaný Ramadán a teda je vylúčené, že by bolo žalobkyni v zariadení poskytované bravčové mäso.
Na preukázanie svojho tvrdenia žalovaný predložil jedálny lístok z obdobia kedy bola v zariadení žalobkyňa, z ktorého vyplýva, že minimálne v období od 1.2.2016 do 21.2.2016 bolo pripravované a

podávané jedlo výlučne z hovädzieho alebo hydinového mäsa (morčacie, kuracie), resp. bezmäsité jedlo.
Požiadavku žalobkyne, aby ňou konzumované mäso pochádzalo zo zvierat zabitých islamským spôsobom považuje súd za vysoko nadštandardnú požiadavku a to nielen s poukazom na charakter zariadenia ale aj zvyklosti v Slovenskej republike.
I keď žalovaný nepredložil jedálny lístok za celé obdobie pobytu žalobkyne v zariadení, súd má za to, že žalovaný preukázal svoje tvrdenie, že ,,stravovanie príslušníkov tretích krajín je zabezpečené podľa miestnych podmienok v súlade so zásadami správnej výživy a s prihliadnutím na vek, zdravotný stav a náboženské vyznanie, v zariadení je pri stravovaní rešpektovaný Ramadán a teda je vylúčené, že by bolo žalobkyni v zariadení poskytované bravčové mäso“, naopak, žalobkyňa v konaní nepreukázala, že jej nebolo umožnené stravovať sa v súlade s jej náboženským vyznaním, keď uviedla iba, že bolo podávané bravčové mäso, neuviedla, kedy bola nútená jesť aké konkrétne jedlo. Žalovaný toto tvrdenie žalobkyne poprel, preto uvedené zostalo len v rovine tvrdenia žalobkyne.
Na základe uvedeného súd nemal tvrdenie žalobkyne za preukázané.

- bola osamotená, izolovaná, boli jej odopreté návštevy, nemohla sa kontaktovať s príbuznými - žalovaný uviedol, že to nie je pravdou, žalobkyni boli návštevy umožnené a sprostredkované vždy podľa jej požiadaviek, dokonca nadštandardne v porovnaní s inými osobami v rozhodnom čase. Žalobkyni boli umožnené, a to opakovane návštevy vtedajšieho právneho zástupcu, ako aj osoby, ktorú označila za svojho bratranca (A. W.), pričom ich vzájomná návšteva bola umožnená v mesiacoch január a február 2016 sedemkrát.
Na preukázanie uvedeného žalovaný predložil Výpis z knihy návštev (čl. 266 spisu) z ktorej je zrejmé, že žalobkyni boli umožnené stretnutia tak, ako to uviedol žalovaný.
Čo sa týka tvrdenia žalobkyne, že jej nebolo umožnené kontaktovať sa s príbuznými, súd poukazuje na samotnú výpoveď žalobkyne pred súdom, keď uviedla: ,,,Nemohla som volať, lebo som nemala peniaze do automatu, nemala som finančné prostriedky na to, moja rodina sa nachádza v W. a komunikácia v tej oblasti bola zrušená, čiže bez toho, aby som bola vo väzení, bolo ťažké ich kontaktovať.“
Z výpovede žalobkyne teda vyplýva, že kontakt s príbuznými nebol možný z objektívnych príčin a nie preto, že by jej to nebolo umožnené žalovaným.
Vzhľadom na uvedené, súd tvrdenie žalobkyne nemal preukázané.

- nebola jej poskytnutá riadna zdravotná starostlivosť vplyvom čoho sa jej mal zhoršiť zdravotný stav - žalovaný sa vyjadril, že žalobkyni bola poskytovaná nadštandardná zdravotná starostlivosť, žalobkyňa dokonca lekársku pomoc niekoľkokrát sama odmietla, pričom z jednotlivých lekárskych záverov je zrejmé, že žalobkyňa vážnymi zdravotnými problémami netrpela. Žalobkyňu v zariadení dvakrát denne kontrolovali zdravotné sestry aj všeobecný lekár pre dospelých. Žalobkyňa v zariadení držala hladovku celkovo dvakrát, a to od 23.11.2015 do 2.12.2015 a od 11.1.2016 do 2.2.2016, o čom bol vyrozumený aj dozorujúci prokurátor, pričom dôvodom bolo podľa vyhlásenia žalobkyne okamžité spojenie sa s rodinou cez internet, ďalej tiež nemožnosť zobrať si všetky veci a pokračovanie v hladovke bolo zo strany žalobkyne odôvodnené pobytom v zariadení. Počas hladoviek bola žalobkyňa pod dohľadom zdravotníckeho personálu zariadenia. Žalovaný rozporoval tvrdenie žalobkyne o akejsi súťaži na ukončenie hladovky údajne vyhlásenej medzi príslušníkmi v zariadení.
Vzhľadom na uvedené súd tvrdenie žalobkyne o neposkytovaní zdravotnej starostlivosti a z toho dôvodu zhoršenie zdravotného stavu považoval za nepreukázané.

- pri predvádzaní boli použité putá, a tým došlo k porušeniu jej základných ľudských práv - žalovaný uviedol, že žalobkyni boli založené putá pri vykonávaní eskorty, pričom o založení pút rozhoduje vždy veliteľ eskorty v súlade s oprávnením policajta podľa zákona č. 171/1993 Z. z, ktorý sa rozhoduje vždy vzhľadom na konkrétne okolnosti s poukazom na ochranu verejného záujmu. Žalobkyňa bola v zmysle vnútroštátnych právnych predpisov uvedené povinná strpieť. Na založenie pút existovali zákonné dôvody, pričom zákonné oprávnenia zasahujúcimi policajtmi neboli prekročené. Policajti používajú donucovacie prostriedky zákonným spôsobom a v nevyhnutnej miere v opodstatnených prípadoch. Policajt pri ich použití zvažuje všetky okolnosti, aby nedošlo k zmareniu prebiehajúceho úkonu. V tejto súvislosti dodáva, že členom eskorty bola vždy aj policajtka - žena, čo vyvracia tvrdenia žalobkyne o tom, že bola predvádzaná výlučne mužmi, čo u nej vzbudzovalo obavu a strach.
K uvedenej námietke žalobkyne súd uvádza, že poukazuje na ustanovenie § 52 ods. 1 písm. c Zákona č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore v znení neskorších predpisov na ktoré sa odvolával žalovaný ,, Policajt je oprávnený použiť putá pri vykonávaní služobných zákrokov alebo procesných úkonov s

predvedenými, zaistenými, zadržanými, zatknutými osobami alebo s osobami, ktoré sú vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, ak je dôvodná obava, že sa pokúsia o útek“. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že policajt bol oprávnený pri predvádzaní žalobkyne pred súd, keďže sa jednalo o vykonávanie procesného úkonu (predvedenie žalobkyne pred súd) použiť putá. Napokon takéto konanie príslušného policajta nebolo jeho svojvoľným rozhodnutím, podľa vyjadrenia žalovaného o založení pút rozhodoval vždy veliteľ eskorty, ktorá skutočnosť nebola v konaní spochybnená.
Vzhľadom na uvedené, súd nemal tvrdenie žalobkyne za preukázané.

- bola zhotovená jej fotografia bez pokrievky hlavy, čo považovala za zásah do ľudskej dôstojnosti, v rozpore s jej náboženským vyznaním - žalovaný uviedol, že vyhotovenie fotografie žalobkyne spolu s odobratím daktyloskopických odtlačkov je nevyhnutné pre zadanie osoby do informačného systému. Vyhotovenie fotografie zakrývajúcej tvár/hlavu bráni do budúcna rozpoznaniu osoby, a teda by uvedené nemalo žiaden reálny zmysel. Žalovaný v maximálnej miere rešpektuje a rešpektoval náboženské vyznanie žalobkyne, fotografiu do predmetného informačného systému zhotovila žena bez prítomnosti mužov, a teda je vylúčený akýkoľvek zásah do integrity žalobkyne a jej ľudskej dôstojnosti.
Súd je toho názoru, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nezdôvodnila ako bolo týmto konaním zasiahnuté do jej dôstojnosti, neuviedla, aké sú pravidlá jej náboženského vyznania v súvislosti s pokrievkou hlavy. Žalovaný sa bránil tým, že fotografiu zhotovila žena bez prítomnosti mužov. Keďže žalobkyňa neuviedla pravidlá náboženského vyznania súd ani nemohol posúdiť či a ako bolo zasiahnuté do jej dôstojnosti.
Vzhľadom na uvedené, súd nemal tvrdenie žalobkyne za preukázané.

22.4. Ani listinné dôkazy predložené žalobcom - Stanovisko Ligy za ľudské práva k podmienkam v zaistení v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Medveďove zo dňa 17.3.2020 (čl. 208 - čl. 2012 spisu); Oznámenie verejnej ochrankyne práv o výsledku prieskumu zameraného na umiestňovanie zaistených príslušníkov tretích krajín v priestoroch s oddeleným režimom zaistenia zo dňa 29.10.2015 (čl. 213 - čl. 218) nepreukazujú, že so žalobkyňou by sa zaobchádzalo v rozpore s Vnútorným poriadkom zariadenia, keď z uvedených listín nevyplýva, že zistené a konštatované skutočnosti by sa týkali priamo žalobkyne. Tieto dokumenty nepreukazujú, že so žalobkyňou by sa zaobchádzalo v rozpore s Vnútorným poriadkom zariadenia. V týchto listinných dôkazoch sa všeobecne opisujú podmienky zaobchádzania s cudzincami; nadmerné používanie donucovacích prostriedkov; používanie fyzickej sily proti zaisteným; nedostatok kontaktu s vonkajším svetom; povinnosť zaistených nosiť odev a obuv poskytnutú v útvare; zbytočné obmedzenie potravín; jazyková bariéra; nedostatočná zdravotná starostlivosť; obmedzený pohyb na čerstvom vzduchu; nedostatok dôvernosti počas konzultácie klienta s právnym zástupcom; porušenie práva na listové tajomstvo; prekážky v prístupe k právnej pomoci; právo na účinný opravný prostriedok; právo byť informovaný o dátume a čase vyhostenia.
Rovnako správa verejnej ochrankyne práv zo dňa 29.10.2015 obsahuje správu o výsledku prieskumu v zariadení, konštatovanie zistených nedostatkov i voči konkrétnym zaisteným osobám (žalobkyňa v správe nie je uvedená), a tiež výzvu riaditeľovi zariadenia na prijatie konkrétnych opatrení. Teda rovnako, ako Stanovisko Ligy za ľudské práva, ani tento listinný dôkaz nepreukazuje žiadne porušenie práv žalobkyne počas jej zaistenia v zariadení.
Z hľadiska členenia týchto materiálov a opisov nedostatkov z pohľadu ich spracovateľov (Liga pre ľudské práva; Verejná ochrankyňa práv) v komparácii so žalobou je zrejmé, že žalobkyňa v týchto materiáloch uvedené nedostatky použila v žalobe, pričom však, ako už súd uviedol, ani jeden nedostatok sa netýkal jej osoby. Len samotné stotožnenie sa s týmito materiálmi nie je možné považovať za objektívny dôkaz - preukázanie takéhoto konania voči žalobkyni.
Z monitorovacích správ z obdobia rokov 2015 a 2016 (čl. 248 - čl. 264 spisu) predložených žalovaným vyplýva, že v zariadení Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov v rokoch 2015 a 2016 prebiehali na základe Dohody o spolupráci s mimovládnou organizáciou Liga za ľudské práva, monitoringy pre UNHCR, ktorými sa monitorovala všeobecná situácia v predmetnom zariadení, pričom prebiehali stretnutia so zaistenými cudzincami a stretnutia s vedením zariadenia, v období rokov 2015 a 2016 boli v zariadení prijatí pracovníci Slovenskej humanitnej rady, MARGINAL, UNHCR, IOM, CPP či Kancelárie verejného ochrancu práv. Zo správ vyplýva tvrdenie žalovaného, že zo strany žiadnej z menovaných inštitúcii neboli zaznamenané na adresu Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov žiadne negatívne reakcie.

22.5. Ako dôvod na ,,zvýšenie“ (pojmom ,,zvýšenie“ nemajetkovej ujmy žalobkyňa označila svoj nárok na finančné zadosťučinenie, ktoré požadovala vo výške 10.000,- eur s poukazom na ďalšie okolnosti v súvislosti s pozbavením osobnej slobody) nemajetkovej ujmy žalobkyňa poukazovala tak na skutočnosť,

že ,,rozhodnutie o zaistení bolo excesívnym, šikanóznym a svojvoľným rozhodnutím správneho orgánu bez zákonného základu a je toho názoru, že svojvôľa a šikanózne správanie správneho orgánu má vplyv na určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch, nakoľko robí nezákonný zásah do práv žalobkyne a jej vzniknutú ujmu na osobnej slobode závažnejšími...“ a poukazovala tiež na skutočnosť, že ,,žalobkyňa bola opakovane a obratom po prepustení znova zaistená, čo možno tiež považovať za šikanovanie.“
Súd je toho názoru, že uvedené nie je dôvodom na zvýšenie nemajetkovej ujmy, keď uvedené - nezákonné zatknutie, zadržanie alebo iné pozbavenie osobnej slobody je dôvodom na náhradu škody, pričom v danom prípade, si žalobkyňa ako samostatný nárok uplatňuje i náhradu škody za rozhodnutie o následnom zaistení dňa 20.1.2016. Preto nemožno ešte osobitne prihliadať na túto skutočnosť ako na dôvod pre navýšenie odškodnenia. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukazovala na traumu, ktorá jej bola spôsobená, keď ihneď po prepustení ju znova zadržali. Žalobkyňa však v konaní vôbec nepreukázala, že jej nejaká trauma v súvislosti s uvedením konaním vznikla. K psychickému stavu sa súd vyjadril v bode 20.2. odôvodnenia.
Súd k údajnej traume, ktorá mala byť žalobkyni spôsobená ešte dodáva, že je pochopiteľné, že samotné obmedzenie osobnej slobody je psychickou záťažou pre človeka všeobecne. Ako už súd ale uviedol, žalobkyňa vzhľadom na okolnosti za ktorých sa dostala na územie SR si musela byť plne vedomá neoprávnenosti prekročenia štátnej hranice Slovenskej republiky, a preto musela byť s určitým obmedzením osobnej slobody uzrozumená a musela si byť vedomá, že v prípade zaistenia, môže nastať takáto situácia. Už samotné konanie žalobkyne, že sa rozhodla bez dokladov - nelegálne prechádzať cez územia iných štátov, muselo byť pre ňu veľmi stresujúce, nakoľko nevedela čo ju čaká, kde môže byť zadržaná, aké budú následky tohto jej konania. Uvedené potvrdila samotná žalobkyňa pred súdom, keď uviedla: ,,Cesta bola veľmi ťažká, na sýrsko - kurdských hraniciach som strávila 4 dni, situácia bola taká, my to voláme „červená smrť“, z Turecka som cestovala do Grécka člnom, z Grécka až sem som cestovala pešo a autom kombináciou, najťažšia situácia bola na hraniciach s Maďarskom, to bola veľmi strašidelná noc a únavná, nedá sa ju opísať. Na hraniciach nad nami letela helikoptéra a my sme sa museli plaziť, aby nás nevideli.“
Preto skutočnosť, že žalobkyňa bola umiestnená v zariadení, kde mala dokonca zabezpečené na náklady štátu ubytovanie, stravovanie, vreckové, ošatenie, nemohla byť o nič viac pre žalobkyňu stresujúca ako neistota, či sa dostane bez ujmy do krajiny do ktorej smerovala.

23. Vo zvyšku uplatneného nároku na náhradu škody spolu s príslušenstvom súd žalobu s poukazom na dôvody uvedené v rozsudku ako nedôvodnú zamietol.
V časti uplatneného úroku z omeškania súd žalobu zamietol s poukazom na vyslovený právny názor odvolacieho súdu, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené sa žalobkyňa nemohla dostať do omeškania.

24. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.
Podľa § 262 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.(ods. 1)
O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.(ods. 2)

25. V danej veci rozhodnutie o výške škody - nemajetkovej ujmy záviselo od úvahy súdu.
Z komentára k ustanoveniu § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku vyplýva, že zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. (Doc. JUDr. Marek Števček, PhD. a kolektív autorov, Civilný sporový poriadok, Veľké komentáre, C.H.BECK, str. 926)
Vzhľadom na uvedené, keďže žalobkyni bolo čiastočne vyhovené, patrí jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Trnave.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 Civilného sporového poriadku) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.